KURTULUŞ

sosyalist dergi

1 MAYIS PROVOKASYONU
ve
DEVRİMCİ TAVIR

6 MAYIS 1972
PROLETARYANIN DEVRİMCİ BAYRAĞININ
BİR KEZ DAHA YÜKSELTİLDİĞİ GÜNDÜR

PARLAMENTARİZM
ve
5 HAZİRAN SEÇİMLERİ

YENİ «PDA» CILAR
ÜZERİNE

GENÇ BİR KOMÜNİST OLMAK
ÜZERİNE
Ernesto Che Guevara

12

MAYIS 1977

KURTULUŞ

sosyalist dergi

AYLIK DERGİ
MAYIS 1977
YIL : 1 — SAYI : 12

Sahibi: **İsmail AYÇİÇEK**/ Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: **Mustafa EKER**/Yönetim ve Yazışma Adresi: İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han, Kat: 4 No: 409 ULUS - ANKARA/Abone Bedeli: **Yıllık 75 TL.** dir. Yurt dışı abone bedeli iki katıdır/Her türlü ödeme için: **İsmail Ayçiçek, Posta Çeki No: 100994**

İÇİNDEKİLER

Dizgi - Baskı
UFUK MATBAASI
İSTANBUL

KURTULUŞ DERGİSİ SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ MUSTAFA EKER'İN 1 MAYIS KATLİAMI İLE İLGİLİ BASINA AÇIKLAMASI

Gittikçe derinleşen bir bunalım içersine düşen emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri, Türkiye Sosyalist hareketini tasfiye etmek, onun kitleler arasındaki prestijini yıkabilmek amacıyla 1 Mayıs 1977 tarihinde Taksim Meydanında eşi görülmemiş bir katliama girişmişlerdir. Bu tür eylemleriyle, oligarşi varlığını devam ettirebileceğini, içine girdiği bunalımdan kurtulabileceğini zannetmekte, bütün canavarlığıyle kitleler üzerine saldırmaktadır.

Oligarşi, Taksim meydanında tertiplemiş olduğu katliamı utanmazca «Maocular-Leninciler çatışması» olarak göstermeye, apaçık olan olayı güdümlü basını yoluyla gizlemeye çalışmaktadır. Burjuvazinin kamuoyu oluşturucu yayın organlarının ilk başlıkları, «Maocu Vatan Hainleri Taksim Alanını Kana Buladılar», «Maocularla Leninciler Çatıştı Taksim Alanı Kana Bulandı» şeklinde oldu. Bunlar komplonun apaçık tamamlayıcı parçalarıdır.

Apaçık olan provokasyon hakkında yeterince döküman ortaya çıkmıştır. İlerici ve Demokrat basın bunları kamuoyuna ulaştırmada üzerine düşen görevi yerine getirmek zorundadırlar.

Sosyalistler, İlericiler ve Demokratlar bu spekülâsyonların sürdürülmesine müsade etmeyecek provakasyonun açığa çıkarılması için yılmadan mücadele edeceklerdir. Olayın «Maocuların provakosyonu» teraneleri altında gizlenmesine izin vermeyecektir. Gerek «Mao'cu» diye anılan «Halkın Kurtuluşu», «Halkın Yolu», «Halkın Birliği» gruplarının yöneticileri ve gerekse bir kısım DİSK yöneticileri

içinde bulundukları ideolojik gaflet nedeniyle bu provakosyonun işliyebilmesine izin veren ortamı yaratmışlardır. Ancak hiçbir şekilde provakasyonu yapanlar olarak gösterilmelerine izin verilemez. İçine düştükleri gafleti değerlendirmek kendilerine düştüğü kadar diğer sosyalist ve yurtseverlere de düşmektedir.

KURTULUŞ Grubu üzerine yürütülen spekülâsyonlara gelince bunların gerçekle hiçbir ilişkisinin olmadığını, araştırmalarımız sonucu elde ettiğimiz ifade, fotoğraf ve krokilerle kanıtlayacağız.

KURTULUŞ grubu, Saraçhanebaşından itibaren devrimci sorumluluğu içersinde herhangi bir olayın çıkmasını engelleyecek şekilde yüzlerce görevlisiyle Taksim Alanındaki yerini almış ve alan içersinde de devrimci sorumluluğunu sürdürmüştür. Bunun dışındaki tüm iddialar gerçeğe aykırıdır ve oligarşinin olayı «Maocu-LenInci çatışması» şeklinde gösterme çabalarının tamamlayıcı parçalarıdır.

Türkiye Devrimci Mücadelesi, Oligarşinin ne ilk ne de son olacak olan provakasyonlarını boşa çıkartacak yaptıklarının hesabını bir gün mutlaka soracaktır. Tarihin akışını geri döndürmeye çalışan her güç gibi oligarşi de azgınlığını gün be gün artırmaktan kendini alamamakta ve bu nedenlede kendi yıkımını geciktirmeye çalışırken biraz daha batağa saplanmaktadır. Ama bu umutsuz çabaları içersinde tarihin tekerleğini geri döndürülemiyeceğini onlar da görmektedirler. Hırçınlıklarının, kan içiciliklerinin para etmediğini onlarda görmektedirler. Ama her varlık gibi onlarda öleceklerini bile bile çırpınmak zorundadırlar. Bu çırpınışlar onların ellerinde olmadan yaptıkları ölüm çırpınışlarından başka bir şey değildir.

ZAFER MUTLAKA EMEKÇİLERİN OLACAKTIR.

6 Mayıs 1977

1 Mayıs Provokasyonu ve DEVRiMCi TAVIR

KATLİAM, EGEMEN GÜÇLERİN TERTİBİDİR

Beşyüz bin kol ve kafa emekçisinin katıldığı 1 Mayıs Mitingi kana bulanarak dağıtıldı. ABD emperyalizminin güdümündeki egemen güçlerin üniformasız vurucu gücü, önceden tutmuş oldukları mevzilerden emekçileri kurşun yağmuruna tuttular. Miting alanı bir anda savaş alanına döndü. Bu silâhlı çatışma değildi. Bu, bir katliamdı. Faşist cellatlar, karşılık görmeksizin panik içinde kaçışan halkın üzerine kurşun yağdırdılar. Sonuç: 34 ölü, yüzlerce yaralı, kan ağlayan insanlar ve Türkiye'de faşist cephenin siciline eklenen şimdiye kadar işlemiş oldukları siyasi cinayetlerin en büyüğü: 1977 - 1 Mayıs katliamı.

Bu katliam kimin, kimlerin eseridir? Son yıllarda birbirini izleyen siyasî cinayetlerin faili hangi çevrelerse onların; Niksar, Şiran ve Erzincan'da faşist saldırıları düzenliyenler kimlerse onların; «bu, Mao'cularla Leninciler arasında bir çatışmadır» diyenler hangi çevrelerin sözcülüğünü ediyorlarsa onların.

Onlar, ABD emperyalizmidir. Emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç sömürücüdür. Onlar Türkiye gibi sömürülen ülkelerde iktisadî, siyasî istikrarsızlık yaratan faşist darbelere, emperyalizmin çıkarlarına uygun iktidarların başa geçmesine elverişli ortam yaratmada usta olan CIA'dır. Onlar bizzat AP'li dışişleri bakanının itiraf ettiği gibi «CIA ile içiçe çalışan», yani CIA'nın Türkiye şubesi olan MİT'dir, kontr-gerilladır. Onlar, gelişen toplumsal muhalefeti ezmek ve yok etmek için, faşist - polis - gerici işbirliğini tezgâhlıyanlardır. Onlar MC'dir.

Bugün Türkiye'de emperyalist tekellerin, işbirlikçi kapitalistlerin ve bunlarla ittifak halinde olan büyük toprak sahiplerinin çıkarlarını savunan, bu çıkarlar gereği yurdumuzu emperyalist dünya içinde sömürülen ülke durumunda tutan bu halk düşmanı cephedir.

Türkiye'nin politik hayatında hiçbir olay bu cephenin varlığı ve etkinliği hesaba katılmadan değerlendirilemez. Ve 1 Mayıs katliamı da sol içinde yer alan bir çatışma değildir, egemen sınıfların en saldırgan, en kana susamış olan bu kesiminin, kendi bayramlarını kutlamak için toplanan yüzbinlerce emekçiye karşı önceden tasarlanmış kanlı tertibidir.

ELVERİŞLİ ORTAMI KİMLER YARATTI?

Olayı başından ele alalım: 1 Mayıs yürüyüş ve mitingini, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da DİSK yönetimi düzenledi. DİSK, işçi sınıfımızın iktisadî, demokratik mücadelesinde, Türk-İş'in temsil ettiği Amerikancı sarı sendikacılık karşısında göreli olarak ilerici bir kuruluştur. Yeri Türkiye'nin demokratik güçleri safındadır. İçinde bulunduğumuz koşul-

larda 1 Mayıs yürüyüş ve mitingini düzenlemek, bu niteliği ile, DİSK'e düşerdi. Ve işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele bilincini bilediği bu bayramın yığınsal biçimde kutlanmasına ön ayak olmak DİSK'e elbette ki onur getirir. Ancak DİSK yönetiminin bu görevi gerçek bir birlik ve dayanışma zihniyeti içinde yerine getirdiği söylenemez. DİSK yönetimi süregelen grupcu ve tasfiyeci tutumunu 1 Mayıs hazırlıkları aşamasında da, yürüyüş ve miting sırasında da sürdürmüştür. Bu konfederasyon kendi çatısı altında barındırdığı «ilerlemeci» şabloncu grup dışında Türkiye solunun en önemli kesimlerini temsil eden örgüt ve akımlara karşı dıştalayıcı olmaktadır. Bu tutumları yalnızca Çin şabloncularına karşı değildir. Her türlü dogmacılığa karşı çıkan, bilimsel sosyalizmi bağımsız ve yaratıcı bir tutumla Türkiye gerçeklerine uygulama ve doğru devrimci çizgiyi yürekle izleme çabasında olan proleter devrimcilerine de karşıdırlar.

Proleter devrimci örgüt ve çevreler DİSK yönetimi ile birçok önemli noktalarda görüş birliği halinde olmamakla birlikte, bu yönetimle karşı-devrim cephesine karşı tutum ve eylem birliğini sağlamak amacıyla diyalog kurmak için çaba göstermişlerdir. Bunun karşılığı DİSK yönetiminin tekkeci ve tasfiyeci, dolayısıyla da birlik ve dayanışmayı baltalayıcı tutumu oldu. Bu, 1 Mayıs'ın simgesi olduğu işçi sınıfının birlik ve dayanışmasına tam ters düşen bir tutumdur.

İKİ ŞABLONCU ÇİZGİNİN İFLASI

Çin şabloncularına karşı tutuma gelince: 1 Mayıs günü Saraçhane'de toplanan ve daha orada iken aynı alanda toplanmış bulunan TEP, KURTULUŞ,

EMEĞİN BİRLİĞİ, PROLETER gruplarına ve DİSK'li işçilere karşı 1 Mayıs ruhuna tam ters düşen meydan okurcasına bir tutum içine giren Çin şabloncu grupların kanlı olayda büyük sorumlulukları olduğu kesindir. Bunlar, egemen sınıfların katliam tertibini tutum ve davranışlarıyla kolaylaştırdılar. Beşyüz binlik emekçi topluluğuna faşistlerin yaylım ateşi açabilmeleri için bahaneyi sağladılar. Yöneticileri tam bir gaflet içindeydi. DİSK barikatını yarabileceklerini ve miting meydanında kendi sosyal şoven sloganlarını haykırarak mitingin havasına hakim olabileceklerini, hatta (bazılarının iddiasına göre) kürsüyü bile ele geçirebileceklerini ve bu arada karşı-devrimin üniformasız vurucu gücünün ve polisin hareketsiz kalabileceğini sanıyorlardı. Ne 5 Şubat Ankara TÖB-DER mitingi deneyinden, ne Niksar, Şiran, Erzincan deneylerinden hiç ders almamışlardı.

1 Mayıs arifesinde DİSK yönetiminin Çin şabloncusu gruplara karşı tutumu, bu büyük mitingin sorumluluğunu taşıyan, görevinin bilincinde olan kimselerin soğukkanlı tutumu olmadı. Onların meydan okuyuşlarına aynı yöntem ve önlemlerle cevap verdiler. Yangına körükle gittiler. Egemen güçlerin provokasyonunu hiç hesaba katmadılar. Burada sorumlu, soğukkanlı tutum, gittikçe gerginleşen havayı, bir ölçüde de olsa yatıştırabilirdi. Hiç kuşku yok ki DİSK yönetiminin bu sorumsuz tutumu, 1 Mayıs arefesinde gerginliğin son haddine varmasında bir etken olmuştur.

DİSK yönetiminin hataları bundan ibaret değildir. Mitingin sorumlusu olarak egemen güçlerin tertip ve saldırılarına karşı en ufak bir önlem almadılar. Yirmi bin görevli yalnızca «Maocu»lara karşı harekete geçilmek üzere düzene sokulmuştu. Tüm per-

soneli DİSK üyelerinden oluşan ve 1 Mayıs topluluğuna açılan yaylım ateşin esas mevzilerinden birini oluşturan İnterkontinental Otelinde, iki dairesinin MİT tarafından tutulduğu bilinen bu otelde, müşterilere hiç benzemeyen görünüşte kimselerin koridorlarda, damda esrarengiz gidiş gelişleri dikkatlerini çekmedi. Sular İdaresinin damında provokatörlerin mevzilenmesiyle de ilgilenen olmadı. Yani yirmi bin görevlinin emniyeti (!) sağladığı, beşyüz bin kişinin katıldığı bir mitingde faşistler hiç rahatsız edilmeden mevzilenebildiler ve katliam planlarını uygulayabildiler. Bu korkunç bir gaflettir. DİSK yönetimi burada sorumluluk taşır.

Mitingi düzenleyenlerin grupçu ve bölücü tutumu her davranışlarında belli idi. Miting kurallarına uyarak «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» flaması altında yürüyen TEP ile KURTULUŞ, EMEĞİN BİRLİĞİ, PROLETER gibi Türkiye solunda önemli bir kesimi temsil eden, ABD emperyalizmine ve faşizme karşı «BAĞIMSIZ TÜRKİYE», «FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA», «YAŞASIN SOSYALİZM» sloganlarıyla, birlik, dayanışma ve mücadele anlayışı, proleter enternasyonalizmi ruhu içinde bu 1 Mayıs yürüyüş ve mitingine katılan biz proleter devrimcilerine karşı dıştalayıcı bir tutum içindeydiler. Bu ve aynı çizgideki sloganlara sahip çıkan DİSK'li işçilere, teknik elemanlara ve hatta ak saçlı tabiplere karşı bile aynı tavrı gösterdiler. Yürüyüşün başladığı Saraçhanebaşı'nda ve Beşiktaş'ta, Taksim'deki yerleşimde de, proleter devrimci örgüt ve gruplar için «Maoculara» karşı tampon görevi uygun görülmüştü. Dahası var, Taksim'deki yerleşim öyle idi ki, kurşunlara ilk hedef olan bu gruplar oldu. Yani onlar polisin önünde de tampon durumundaydılar. Faşistlerin açtığı yaylım ateşine özellikle bu gruplar hedef olmuştur. Bunun bir rastlantı olduğuna inanmak isteriz.

DISK yönetiminin bölücü tutumu, sınıf düşmanının işini en az «Maocularınki» kadar kolaylaştırmıştır.

Evet, iki şabloncu tutum ve bunların ayrılmaz parçası olan reformizm egemen güçlerin provakasyonlarına böylesine elverişli ortam hazırlamıştır. Ve ayağını Türkiye toprağına basan bağımsız ve yaratıcı proleter devrimci akım Türkiye solunda egemenliğini gerçekleştirene dek devrimci hareketimiz bu cins daha nice provakasyonlara açık kalacaktır.

Burada çok önemli bir noktayı belirtmenin gereği var. Tüm bölücü telkinlere karşın, faşistlerin yaylım ateşi başladığı, miting meydanı karıştığı zaman birçok DİSK'li işçiler devrimci militanlarla omuz omuza faşizme karşı direndiler. Ve devrimci işçiler ateş kusan, insan çiğneyen, panzerler karşısında proletaryaya yaraşır bir davranış gösterdiler. Mikrofondan DİSK yöneticilerinin «Arkadaşlar! Polise taş atmayın, polise yardımcı olun» biçimindeki çağrıları onları etkilemedi. Tüm ters koşullara karşın Türkiye işçi sınıfının önemli bir kesimi bu kanlı 1 Mayıs'ta başarılı sınav vermiştir.

Mitingin arefesinde gergin havanın doruğuna çıkmasıyla ve faşist tertibin en ufak ayrıntısına kadar hazırlanmasıyla, ufacık bir kıvılcım yangını tutuşturmaya yetti. Tarlabaşı yönünden alana girişte (alanın dışında) karşılaşan «Maocu» grupla yollarını kesen DİSK görevlileri arasında önemli bir çatışma olmadığı kesindir. Ancak bu çatışma provakasyonun bahanesi oldu. Anında Sular İdaresi damından, İnterkontinantal Otelinden, AP İl Başkanlığı binasından, Air FRANCE'dan halkın üzerine yaylım ateşi açıldı. Panzerler ileri sürüldü. Bunlar da halka ateş ettiler, insanları çiğnediler. İstiklâl Caddesi yönünden gelen bir beyaz Renault içine mevzilenen polis, otomatik silahlarla halkı taradı. Toplum poli-

sinin önemli bir kesiminin, hiç değilse sıradan emniyet memurlarının, tertipten haberleri yoktu. Ama onlar da panik içinde halkın üzerine gelişi güzel ateş ettiler. Yaylım ateşin başlıca hedefleri, alana «Faşizme Karşı Omuz Omuza» sloganını atarak giren TEP, KURTULUŞ, EMEĞİN BİRLİĞİ, PROLETER korteji ile DEVRİMCİ GENÇLİK ve TÖB-DER grupları oldu. Bu, bir rastlantı değildi. Provakasyonun tertipçileri, bu gruplarda yer alanların Türkiye'de her türlü şablonculuğa karşı olan proleter devrimci militanlar olduklarını biliyorlardı.

PROVOKASYONU AÇIĞA ÇIKARTALIM!

Faşist güçlerin böylesine ustaca hazırladıkları ve etkin biçimde uyguladıkları 1 Mayıs katliamı, herşeye karşın Türkiye'de demokratik güçleri geriletemiyecektir. Gerileyecek olan dogmacı çevreler olacaktır. Bu da devrimci hareketin kaybı değil kazancıdır. İşçi sınıfımız ve tüm demokratik güçler, bu kanlı olaydan gereken dersi çıkarmayı bilecekler ve Türkiye'de devrimci hareketin birliği ve dayanışması doğrultusunda çabalarını yoğunlaştıracaklardır. Taksim Meydanında faşistlerin yaylım ateşi altında, o ana kadar yöneticileri tarafından şartlandırılmış olan DİSK'li işçilerin, bir anda gerçeği görmeleri de kendilerine düşman diye tanıtılan devrimcilerle faşizme karşı omuz omuza durmaları olgusu, Türkiye için mutlu yarınların müjdecisidir.

Çin şablonculannın faşist komployа çanak tuttukları bir gerçektir. Ama onlar olmasa, 1 Mayıs katliamının, egemen sınıflarca uygulanacağı kesindir. Niksar'da, Şiran'da, Erzincan'da olduğu gibi 1 Mayıs mitingine saldıracaklarını düşünmemek gaflettir. Tertip gene uygulanacaktı, ama faşist komplocu-

lar tertibi maskelemekte daha büyük zorlukla karşılaşacaktı. «Maocuların» yaptığı şey onlara bu maskelemeyi sağlamak olmuştur.

Şu kesinlikle anlaşılmalıdır, Çin çizgisi bağnazları gaflet içindedirler, savundukları siyasî çizgi bilimsel sosyalizme ve Türkiye'nin gerçeklerine ters düşen ve bir büyük devletin dış politikasının çıkarlarını Türkiye devriminin çıkarlarına yeğ sayan dogmacılığın bir ürünüdür. Ama, gene de bunlar emekçi halkın davasını güttükleri (!) inancındadırlar ve böyle inançta olan bir kimse beşyüz bin emekçinin toplandığı bir alanda kalabalığa gelişi güzel ateş açamaz. Nitekim bunu yapmamışlardır. Gözünü kırpmadan emekçi topluluklarını yaylım ateşine tutabilecek olanlar ancak faşistlerdir. Nitekim 1 Mayıs günü bunu yaptılar.

Kanlı 1 Mayıs'la ilgili demeçler, açıklamalar birbirini izliyor. MC sözcüleri, büyük sermayenin büyük trajlı gazeteleri daha önceki faşist saldırılarda olduğu gibi olayın sol fraksiyonlar arasında bir çatışma olduğu yalanını ileri sürüyorlar ve bu kez de katliamın gerçek faillerini gizleme yolunu tutuyorlar. Yürütülen soruşturma da bu amaca yöneliktir. Olaydan saatlerce sonra polis sokaklardan yüzlerce vatandaşı gelişi güzel toplamıştır. Bu sözümona soruşturma olayla ilgili olmadığı açık olan bu insanların sorguya çekilmesiyle yürütülecektir (!). Bu sözde soruşturma kamuoyunu oyalamak için bir yasak savmadan başka şey değildir. Burada tüm demokratik kuruluş, çevre ve kişilere görev düşüyor: 1 Mayıs katliamı bütün yönleriyle açığa çıkarılmalı ve gerçekler halkımıza duyurulmalıdır. Biz bu ilk açıklama yazısını bu amaçla kaleme aldık. Gerçekler saptandıkça yeni açıklamalarda bulunacağız. Bu, şu anda önde gelen bir yurtseverlik görevidir. Bu, aynı zamanda, her gerçek demokratın görevidir.

Türkiye solunda yer alan bazı partilerin ve kuruluşların bu görevin bilinciyle hareket etmedikleri ve grupçu bir zihniyetle gerçeklere aykırı demeçler verdikleri ve böylelikle gerçeği gizleme çabasında olan egemen çevrelerin işini kolaylaştırdıkları görülüyor. DİSK Genel Başkanının konu ile ilgili ilk demeci, TİP ve TSİP'in demeçleri bunun birer örneğidir. «Maocular» da bunlardan geri kalmamaktadırlar. Bunlar özetle «Bunu karşı taraf yaptı» diyorlar. «Karşı taraf» yani bir tarafa göre «Maocu komandolar», öteki tarafa göre «Moskovacılar» yani «Sosyal faşistler». Bu faşist propagandanın paralelinde bir tutumdur ve katliamın gerçek faillerini gizleme yolundaki çabalara destek olmaktır. Burada belirtelim ki, DİSK Genel Başkanı ikinci demecinde bir dönüş yapmış ve işin «bütünüyle CIA ve MİT güdümünde bir tertip» olduğunu söylemiştir. Ama Türkler ile birlikte basın toplantısına katılan DİSK yöneticilerinden Mehmet Ertürk, Taksim Meydanını çevreleyen AP, Sular İdaresi ve İnterkontinental Oteli binalarında mevzilenenlerin «Maocular» olduğu yolunda gülünç bir iddia ileri sürmüştür. Bu, faşistlerin bu işte aktif olarak görev aldığı gerçeğini gizlemekten başka şey değildir. Böylesine halkı aldatmayı yalnızca yanılma ya da «Maoculuğa» duyulan düşmanlığın, bağnaz dogmacı tutumun bir belirtisi saymak güçtür. DİSK yönetimi olsun, TİP ve TSİP sözcüleri olsun «Maocular» olsun aralarında küfürleşmeyi biran için bırakarak CIA'nın ve onun Türkiye şubesinin planladığı ve uygulattığı 1 Mayıs katliamının bütün ayrıntılarıyla açığa çıkarılması için paylarına düşeni yapmalıdırlar. Bunu yapmazlarsa kaybedecek olan kendileridir. Çünkü gerçek ortadadır. Komplo tüm ayrıntılarıyla ergeç ortaya çıkacaktır. Türkiye'nin demokratik güçleri bu kanlı olayın karanlıkta tutulmasına izin veremezler. Halkımız 1 Ma-

yıs katliamının hesabını mutlaka soracaktır.

Egemen sınıflar beşyüzbin kişilik bir emekçi topluluğuna silâhlı saldırıya geçmekle, kan dökmekle, cana kıymakla, tarihin ölüme mahkûm ettiği sınıf ların son çare olarak başvurdukları kanlı terör yöntemlerinden medet ummuştur. Ama faşist terör onları tarihin hükmünden kurtarmıyacaktır. Ve Türkiye işçi sınıfı, kendisi için sınıf olma bilinciyle hiçbir faşist komplocunun baltalamaya cüret edemiyeceği, kendi öz gücü ile sağlanmış bir disiplin ve güvenlik ortamında, tüm emekçilerle birlikte, nice 1 Mayıs'ları türküleriyle, marşlarıyla, devrimci sloganlarıyla kutlayacaktır.

Cellatların döktükleri kan kendilerini boğacak!

Emperyalizme karşı, faşizme karşı omuz omuza!

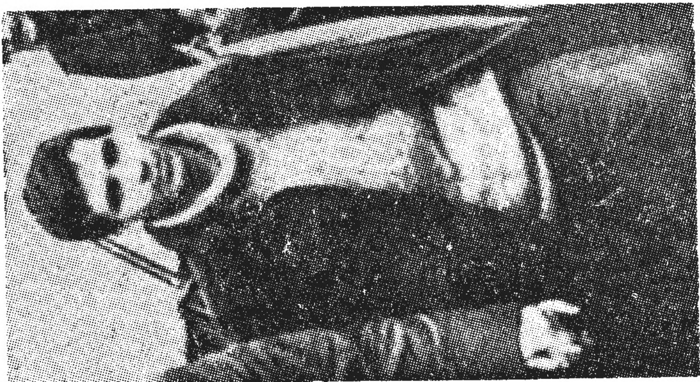
Bağımsız ve Demokratik Türkiye için ileri!

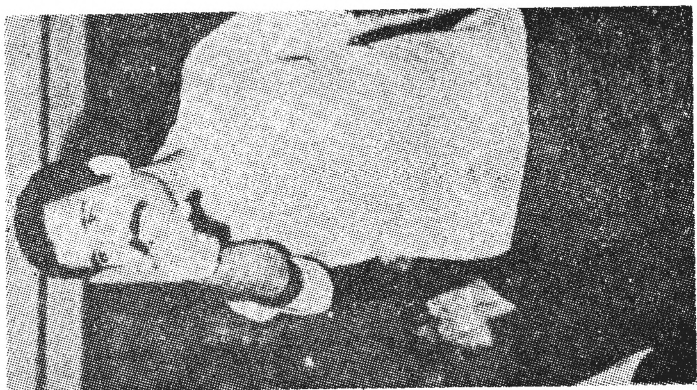
Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar herşey emeğin olacak!

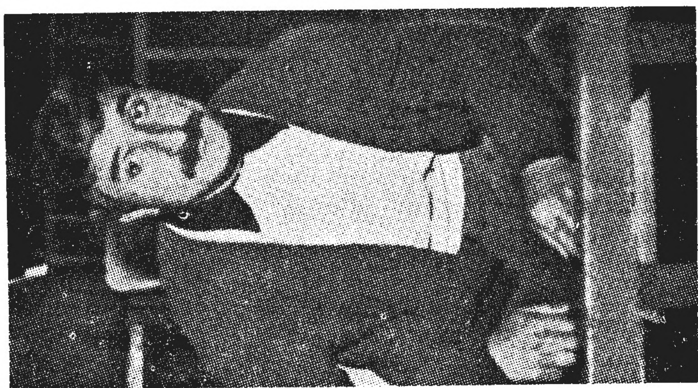
Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın Sosyalizm!

«BAĞIMSIZ TÜRKİYE»
«KURTULUŞ»
«EMEĞİN BİRLİĞİ»

6 Mayıs 1972 Proletaryanın Devrimci Bayrağının Bir Kez Daha Yükseltildiği Gündür

«İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme, bir düzine programdan daha önemlidir.»

(Marx-Engels, Gotha ve Erfurt Programının Eleştirisi, s. 20)

6 Mayıs 1972, üç proleter devrimcinin idam sehpasında katledildiği gündür; Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşların devrimci kararlılık ve inançla «Yaşasın Marksizm-Leninizm» diye haykırarak can verdikleri bir gündür.

Bu üç proleter devrimci niye oligarşinin idam sehpalarına çekildi? Çünkü onlar, o güne kadar Türkiye solunda etkin olan revizyonizmin karşısına Leninizmi, burjuvaziye (Kemalizme) güven ve onlardan medet umma anlayışı yerine kendi gücüne ve proletaryaya güven anlayışını getiren üç hareketten birinin sembolüydüler.

Bu üç hareket, yani THKP, THKO ve TİKKO, Türkiye'de uzun yıllar egemen olan teslimiyetçi-revizyonist akıma tepki olarak gelişti. Onlar sözü işe, teoriyi pratiğe aktardılar. İdeolojik keşmekeşin alabildiğine yoğun olduğu, gelişen toplumsal muhalefete öncülük edecek Marksist-Leninist bir partinin olmadığı ve ideolojik-politik mücadele adına devrimci kadroların ve kitlelerin bir kördöğüşü içinde pasifize edildiği bir tarihi dönemde ortaya çıktı onlar. Esasen o güne kadar süregelen mücadele solu başlıca iki kesime bölmüştü. Birinci kesim, oligarşinin icazeti ve himayesinde «sosyalistçilik» oynayanlardır. Bu kesimin kızıl bayraklı gazeteler çıkarıp, «Halk savaşı» çağrıları yayınlamaları kimseyi yanıltmasın. Yine bu kesim içinde yer alan TİP gibi parti ve grupçukların «sosyalist devrim» teraneleri pasifizmlerini örten keskinliklerden başka bir şey değildi. İkinci kesim, **«devrim için savaşmayana sosyalist denmez»** şiarını kendisine bayrak edinmişti. THKP, THKO, TİKKO'dan oluşan bu kesim Türkıye'de «yeni»yi temsil ediyordu. Onlar, içlerinde geçmişten alıp getirdikleri yanlışları ve hataları barındırsa da, tarihimizde ilk kez proleter devrimci hareketin temellerini atmışlardır. Bu üç hareketin içinde yer aldıkları tarihsel kesit, Türkiye solunda bir dönüm noktası olmuştur. 1971 silahlı direnişi Marksist-Leninistler'le revizyonistlerin, devrim için yola çıkanlarla çıkmayanların ayrıldığı bir yol ayrımı yaratmıştır.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşlar devrimci yiğitliğin, inanç ve kararlılığın, çalışkanlık ve alçak gönüllülüğün örnekleriydiler. Onlar, oligarşinin cellatları karşısında boyun eğmediler. Bayram yerine giden insanların rahatlığı ve devrimci davaya bağlılığın, güvenin verdiği cesaretle çıktılar idam sehpasına.

Kızıldere'de **«Biz buraya dönmeye değil, ölmeğe geldik»** diyen Mahir'lerin devrimci anlayışı vardı onlarda. Kaypakkaya yoldaş gibi **«ser verip sır vermeyen»**lerin kahramanlığı vardı onlarda. Onlar işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin emperyalizmin ve oligarşinin tahakkümünden kurtuluş mücadelesinin unutulmaz simgeleridir.

1971 silahlı direnişi yenilmiştir. Bu döneme damgasını vuran örgütler dağılmıştır. Ama Türkiye devrimci mücadelesini ileriye götüren, ona sıçrama yaptıran bir görev yapmışlardır. Marx-Engels'in şu sözleri 1970-72 Türkiye'sine tam da uygun düşer: «İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme, bir düzine programdan daha önemlidir.»

Bugün, yenilgiden dersler çıkarmak, yanlışı doğruya çevirmek, doğruyu bir üst düzeyde programlaştırmak başlıca görevimizdir. Özellikle bugün **«Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz»** sözü bizim için çok büyük bir önem taşır. Bunun önemi nereden gelir?

Birincisi, Türkiye'de proletaryanın devrimci partisi yoktur. Bu görevin yerine getirilmesi süreci, Marksizm-Leninizmin doğru bir tarzda kavranması (kavratılması) ve ülke somutuna uygulanması, proletaryanın bağımsız siyasetinin yaratılması sürecidir. Bu bakımdan her türden revizyonist ve sosyal şöven çizgilerle hesaplaşmak gerekiyor. Bu teorinin ve teorik mücadelenin önemini daha da arttıran bir etkendir.

İkincisi, uluslararası sosyalist hareket bir bunalım içindedir. Bu bunalımın başlıca iki kutbunu oluşturan Sovyet ve Çin tezleridir. Bu iki sapmanın birçok ülkede olduğu gibi ülkemizde de yansıması dogmatizmi geliştirmiştir. Teorinin yol göstericiliği, somut koşulların somut tahlili bir tarafa itilmiş, teorinin kısırlaştırılması ve şablonculuk öne çıkmıştır.

Üçüncü olarak da, bu kaosun öncelikle ideolojik-teorik platformda parçalanması gerçekleşmeden ileriye doğru bir adım atmanın imkânsız olmasıdır.

Bütün bu olumsuz ve can sıkıcı duruma rağmen, Türkiye'li proleter sosyalistler Vietnam, Küba, Angola vb. devrimcilerinin başardıkları görevi yakın geçmişlerinden de dersler çıkararak yerine getireceklerdir. Mahir'lerin, Deniz'lerin, İbo'ların başlattıkları proleter devrimci hareket mutlaka zafere ulaşacaktır.

KURTULUŞ

YENİ «PDA» CILAR ÜZERİNE

Bu yazı Halkın Kurtuluşu'ndan ayrılan bir grup tarafından Kurtuluş'un görüşleri doğrultusunda kaleme alınmıştır. Aynı zamanda bir özeleştiri olarak değerlendirilmelidir.

Bir sene öncesine kadar Sovyetler Birliği'nin sosyalist bir ülke olduğunu söyleyen Yeni PDA'cılar bir seneden buyana Sovyetler Birliği'ne sosyal emperyalist diyorlar. Acaba Sovyetler Birliği bir seneden beri mi sosyal emperyalist yoksa bu baylar onun sosyal emperyalistliğini henüz yeni mi farkettiler? Türkiye de Sovyetler Birliği'ne ilk defa sosyal emperyalist diyen PDA opontünistlerine (PDA oportünistlerinin çizgisinde 12 Mart sonrası dönemde önemli bir değişiklik olmamıştır) en ağır ithamları yöneltirken, nasıl olduda bir sene içinde aynı çizgiye geldiler. Bizce aralarındaki farklılık nüanslarla ifade edilebilir. Zaten gerek Aydınlık oportünistleri, gerekse bu baylar kendi aralarındaki farklılıkları proleter devrimcilerinin aralarındaki aşılması kolay farklılıklar olarak görüyorlardı. Son günlerdeki dar klik çıkarlarının neticesi aralarının açılır gibi olmasını bir yana koyacak olursak gerek sözlü gerekse yazılı eleştirilerinde birbirlerine karşı oldukça saygılı bir dil kullanıyorlardı.

İkinci bir nokta da bu bayların şimdiye kadar yapmış oldukları sayısız özeleştiriler bunların sadece bir kısmını ilgilendirir. Demek istediğimiz bu tekke içinde bugün yer almış bayların hepsinin de geçmişte savundukları siyasi görüşleri aynı değildi. Bu konuya biraz daha açıklık getirebilmek için örneklemek yerinde olacak kanısındayız. Bahsettiğimiz baylar yazımızda eleştirimize konu olan tekkeye girmeden önce (ki bu girişte tek tek kişilerin değil belli bir grubun katılmasıdır) Bugün SBKP'nin bütün tezlerini savunur hale gelen bir grupla belki de girdikleri tekkenin görüşlerinden çok daha fazla uyum halinde idiler. Tabii bu durum kendilerine hatırlatıldığında söyleyecekleri şeyler hazırdır. O günlerde birleşmeyi düşündükleri grubun fikir değiştirdiği, o gün savundukları ile bugün savundukları arasında taban tabana zıtlık olduğu vb. vb. Böylece her işte olduğu gibi burada da temize çıkacaklarını sanırlar elbette bu gerekçede haklılık payı vardır. SBKP'nin tezlerini savunanlar geçmişte Sovyetler Birliği'ne revizyonist diyorlardı. Ama ona sosyal emperyalist demiyorlardı. Ve o gün bu tekkeci baylar ile şimdiki revizyonistlerimizin arasında ideolojik olarak denebilir ki en küçük bir nüans bile yoktu. Biraraya gelişi engelleyen sadece pratik zorluklardı. Oysa aynı baylar üç dört ay gibi kısa bir süre sonra şimdiki tekkelerine girerken o günkü tekke sahipleriyle arasında şimdinin revizyonistleri ile olduğundan çok daha fazla ideolojik farklılıklar vardı. Pratik zorluklarınsa daha az olduğu iddia edilemez.

Görüldüğü gibi bu tekke içinde bir iki sene öncesinde revizyonistlerle böyle bir görüş birliğinde olan bir grup, geçmişlerindeki siyasetlerinden ötürü özeleştiri bile yapmak gereğini duymuyorlar. (Bu cümleden tekke mensuplarının şimdiki görüşlerinin doğru olduğu sonucu çıkarılmasın) Başında söyledi-

ğimiz ve daha sonra döneceğimizi belirttiğimiz bir konuya burada değinmekte yarar var. Zira özeleştirinin niçin yapılmadığı o zaman daha net bir şekilde ortaya çıkacak. Bu baylar şimdiki tekkelerine girmeden önce tekke sahipleri ile kendi arkadaşları adına yaptıkları görüşmelerde aslında tekke sahiplerinin görüşlerini kabul etmelerine rağmen arkadaşlarını da etkileyebilmek için onlara durumu yanlış bir şekilde akardılar. Buna göre her iki tarafta yeni bir yapı içinde biraraya geleceklerdi. Burada söz konusu olan elbetteki sadece pratik birlik değil aynı zamanda siyasi görüşlerin birliği idi. Oysa gerçekler bir süre sonra ortaya çıktı. Söz konusu görüşmeleri yürütenler kendileri tekkenin o günkü sahiplerinin siyasi görüşlerini olduğu gibi kabullendikleri halde bunu tabanlarına farklı şekilde yansıtarak tabanın kendileri ile birlikte gelmelerini sağlamışlardı. Tabii şimdi baylarımız itiraz ederek, tabanlarına hangi konularda birlik hangi konularda ayrılık olduğunu bir bir anlattıklarını iddia edeceklerdir. Bir an için bunun doğru olduğunu kabul edelim. Peki bu baylar acaba tekkenin eski sahiplerine kendi görüşlerinden hangilerinin doğruluğunu kabul ettirmişlerdir, bunları açıklayabilirler mi? Bu konuda söyleyebilecekleri bir tek sözlerinin bile bulunduğuna inanmıyoruz. Daha sonra yaptıkları ise üç dört ay içinde taban tabana değişen siyasi görüşlerini, tepkisini üzerlerine çekmeden tabanlarına nasıl empoze edebileceklerini kara kara düşünmek olmuştur. Kendilerinin bile henüz hazmedemediği sloganları kitlelere attırmak, bizce sadece ve sadece kendi güçlerini acz içinde görüp yamanacak zengin bir kapı bulmuşluğun heyecanından ileri gelmektedir. Evet bu baylar kendilerini büyük bir şeyin içinde olalım da nerede olursak olalım düşüncesine öylesine kaptırmışlardır ki, bunlardan birço-

ğu revizyonistliği, her şeyi ortada olan TSİP gibi bir partiye girmiş bir kısmı kapısından dönmüştür. Bu bayları TSİP gibi bir partiye sokacak şartlarla bugünün şartları arasında gerek dünya, gerekse Türkiye açısından ne gibi önemli değişiklikler olmuştur. Yoksa bu baylar iki sene öncesi Marksizmi bilmediklerini mi ileri sürerler? O zaman onlara, 1968'lerden 1974'lere kadar geçen 6-7 sene gibi bir süre içinde (Hele bu süre içinde 12 Mart dönemi gibi faşizme geçiş gayretlerinin görüldüğü bir dönem yaşanmışsa) Marksizmi öğrenemedinizse geçen iki sene içinde öğrendiğinizi iddia etmek kendinizi komikleştirmekten başka bir işe yaramaz demek, sanırız yerinde olur.

Baylarımızın yeni PDA'cılık diye isimlendirebileceğimiz tekkelerine girmezden önce ki görüşleri ile girdikten sonraki görüşleri arasında önemli farklılıklar vardır. Önceleri Dünyada baş çelişkiyi sömürge ve yarı sömürge ülkelerle emperyalizm arasında koyarken, tekkeye girip yeni PDA ünvanını kazandıktan sonra bu çelişkiyi sosyal emperyalizm ile daha da zenginleştirmişlerdir. Artık baş çelişki sömürge ve yarı sömürge ülkelerle emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındadır diyerek, Marksizm-Leninizme mütevazi bir katkıda bulunmuşlardır! Tabii dünyada baş çelişkiyi değiştirirken ülkemizde bunun değişmemesi mümkün değildi. Her ne kadar teorik olarak baş çelişki «yerli gericilik ile Türkiye Halkı arasındadır» şeklinde konuyor ise de, yayın organlarında her geçen gün utangaç bir şekilde sergilenen görüş; «Sovyet sosyal emperyalizmi ve bunların işbirlikçisi sosyal faşistlerle Türkiye halkı arasında» şeklinde koymaktadır baş çelişkiyi.

Aslında kısaca söyleyecek olursak yeni PDA'cılarımızın tekkeye girmezden önce söyledikleri ile tekkeye girdikten sonraki söyledikleri arasında he-

men hemen ortak bir yan yok denebilir. Bu kişiler o günlerde TSİP içinde kalmış olsalardı, (TSİP'e girmeyenler de kapısından dönmüşlerdi) eminiz ki bugün sıkı birer TSİP militanıydılar. Yazımıza konu olan ve daha sonra yeni PDA'cı tekkeye giren bu grubun önemli bir kısmı Türkiye'de Sovyetler Birliği'ne sosyal emperyalist teranelerini başlatan asıl PDA ile birlikte 1970 lerde aynı havayı çalmasına rağmen uzunca bir dönem bu görüşlerini öğrenebilmek mümkün olamamıştı. Yeni PDA'cı tekkeye girmezden kısa bir süre önce bu konu (Sovyetler Birliği'nin sosyal emperyalist olarak nitelenmesi) açığa çıkmış ve belli bir kesim arasında tartışılmaya başlanmış bunun sonucu olarakta bazı arkadaşların kafaları bulandırılmıştı. Yeni PDA'cılarımız ancak o dönemlerde Sovyetler Birliği'ne sosyal emperyalist derken yeterli bir bilgiye sahip olduklarını iddia edebilecekler mi? Yoksa PDA oportünistlerinin hergün kopardıkları yaygaraların etkisi ile böyle bir sonuca ulaştıklarını, bu konuda gösterilmesi gereken sorumluluğu duymadan Sovyetler Birliği'ne bu sıfatı taktıklarını açık yüreklilikle söyleyebilecekler mi? Biz bunu yapabileceklerini hiç sanmıyoruz. Ama bunu yapabilen arkadaşlar vardır. Gerçekten de Sovyetler Birliği'ne sosyal emperyalist denildiği o günlerde Sovyetler Birliği ile ilgili ne yeni birşey öğrenilmiş ne de Sovyetler Birliği'nde böyle bir değişiklik izlenmiştir. Sovyetler Birliğinin o güne kadarki revizyonist politikasından hareketle sosyal emperyalist olduğu sonucuna varılmıştır. Bu sonuca varıldıktan sonra bile bu düşüncede olanların kafasında bu konuda tereddütler uzun bir süre kalmıştır. Kafasındaki tereddütleri bugünlere kadar taşımış olanlar ise bu konuda ne denli sorumsuzca davrandıklarını farketmiş ve böylesine bir meselenin iyi niyet, sağ duyu, gibi şeylerle halledilemiyeceğini

görmüşlerdir. Ve bugün bu arkadaşların meseleye bakışları ise şöyledir: «Türkiye'de sosyal-emperyalizm tartışmaları yoğunlaştığı dönemlerde bu konuya yaklaşışımız hatalı olmuştu. Meselenin özünü kavramadan Sovyetler Birliği'ne sosyal emperyalist demiştik. Bunu söylerken de Sovyetler Birliği hakkında ne yeni bir şey öğrenmiş ne de Sovyetler Birliğinde bu olguyu kanıtlayabilecek bir değişikliği izlemiştik. Gerçi bizim Sovyetler Birliği'ne sosyal emperyalist dediğimiz sıralarda Türkiye'de henüz Sovyetler Birliği'ne bu denli saldırılmıyordu. (Çin yanlısı gruplar tarafından) Dolayısıyla bizce sosyal emperyalizmle mücadele ile revizyonizm ile mücadele arasında bir fark yoktu. Aslında bu yanılgı bizim Sovyetler Birliği'ne fazla düşünmeden sosyal emperyalist dememizi getirdi. Sovyetler Birliği'ne sosyal emperyalist dememizin bir başka nedeni de meseleye ak kara mantığı ile bakmamız oldu.» Bu mantık Yoldaş'ın ikinci sayısında pek güzel ifade edilmiştir: «Politikanın, ekonominin yoğun bir ifadesi olduğu gerçeğinden hareket ederek Sovyetler Birliği'ndeki kapitalizmin restorasyonunun ve sosyal emperyalizmin hegemonyacı siyasetini teşhir edebilir ve buna karşı mücadele yürütebilirdik.» (Yoldaş, Sayı 2, sayfa 1)

Aslında yukarıdaki sözler genel bir doğruyu gösterir. Fakat, sadece tek başına bu mantıkla bir ülke hakkında karar vermek sorumsuzluğun dik alâsı olmuyor mu? İşçi sınıfı devrimcileri de zaman zaman politikada hataya düşebilirler. Bu onları nasıl burjuva yapmazsa Sovyetler Birliği'nde de kapitalizmin restorasyonu bu kadar kolay değildir. Yukarıdaki sözler gerçeğin bize sadece bir yüzünü gösterir. 1917 Ekim devriminden hemen sonraki Lenin döneminin Sovyetlerinin politikası da herhalde ekonominin yoğun bir ifadesi değildi. Yine Stalin'in ölü-

münün hemen akabinde Stalin'e karşı başlatılan revizyonist saldırılarda ekonominin yoğun bir ifadesi değildi. Yoksa baylarımız bu anti-Stalinist, revizyonist politikanın 1953'lerin Sovyetler Birliği'nde varlığı tartışma konusu olan kapitalist üretim ilişkilerinin kaynak teşkil ettiğini iddia edecek kadar saflık yaparlar mı? «Örneğin Lenin emperyalizmin bütün ekonomik temellerini incelediği ve bunları «Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması» kitabında topladığı zaman tarih 1916 idi. Ancak Lenin bu tarihten 4 yıl önce 1912 Basel konferansında ilerde çıkacak savaşın karakterini ortaya koydu ve buna karşı aktif tavır aldı. Yani Lenin emperyalizmin ekonomik temellerini bütünüyle ortaya koymadım diyerek devrimci siyasetinden taviz vermedi. Bizde sosyal emperyalizm olgusu karşısında Lenin'in yolundan gidebilirdik ve gitmeliydik». (Adı geçen eser, sayfa 1, 2)

Oportünizm her zaman Marx, Engels ve Lenin'in kendisini doğruladığını kabul ettirme gayreti içindedir. Tabii bu gayret çoğu kez onları komik durumlara düşürür. Baylarımız kendilerini haklı çıkarabilmek için Lenin'i geleceği sezen bir kâhin yapmaktan sakınmıyorlar. Evet Lenin «Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması» adlı kitabında emperyalizmin ekonomik temellerini topladığı zaman tarih 1916 idi. Fakat 1912 yılında ilerde çıkacak savaşın karakterini Lenin acaba nasıl bilebildi? Emperyalizmin ekonomik temellerini bilmeden, acaba savaşın emperyalist karakteri nasıl bilinebilir? Lenin'in emperyalizmin ekonomik temellerini bütünüyle bilmeden savaşın emperyalist karakterini ortaya koyduğunu söylemek ise demagojiden başka bir şey değildir. Çünkü Lenin 1912'de ilerde çıkacak savaşın karakterini bilebilecek kadar emperyalizmin ekonomik temellerini biliyordu. Başka türlü bir

mantık bizi Lenin'e kâhin demeye götürür Bay demagoglar.

Yine bir başka yerde, «Meselâ Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı işgali olayını, yani «ulusların kendi kaderini tayin hakkı» ve ülkelerin bağımsızlık ve egemenlik hakkının açıkça çiğnenmesi gibi bir davranışı «proleter enternasyolizminin» bir gereği olarak yorumluyor doğal karşılıyorduk» (Yoldaş, sayı: 2, s: 2-3)

Sovyetler Birliği sosyal emperyalist kabul edilince insan ister istemez Çekoslovakya olaylarını yukarıdaki gibi değerlendirir. Fakat aynı mantık 1956 Macaristan olaylarını bakınız nasıl değerlendiriyor. «Uluslararası emperyalizm ve revizyonistler elbirliği ile 1956 Haziranında Polonya'nın Poznan şehrindeki karşı devrimci isyanı, 1956 Ekim, Kasım aylarında Macaristan'daki karşı devrimci ayaklanmayı örgütlediler.» (Arnavutluk Emek Partisi Tarihi, cilt: 2, s: 168)

Bizim baylarımızın yukarıdaki satırlara bir itirazı bulunmayacağını düşünerek yazımıza aldık. Kendilerince ÇKP ve AEP Uluslararası proleter devrimci hareketin merkezleri olarak kabul edildiği düşünülecek olursa ve şimdiye kadar gerek ÇKP gerekse AEP'nin siyasetlerine en küçük bir itirazda bulunmadıkları gözönüne alınacak olursa bu konuda haklı olduğumuz kabul edilecektir kanısındayız. Devam edecek olursak:

«Macaristan Halk Demokrasisi tamamen yok olma tehlikesi ile karşı karşıyaydı. Macaristan işçi partisi yıkılmıştı. Revizyonistlerin ihanetine uğrayan Macaristan komünistleri ve emekçi halkı, umutsuzca direnişe geçti. Macaristan'daki karşı devrim, bütün dünyada anti komünist bir kampanyanın başlatılmasına yol açtı. Sosyalist sistem ciddi bir sınavla karşı karşıyaydı.» (AEP tarihi 2, s. 168)

Bizce Çekoslovakya'daki durum bundan pek farklı değildi. Bunu anlamak için Çekoslovakya'da kimlerin karşı devrimden yana kimlerin karşı devrimin bastırılmasından yana olduğuna bakmak kâfi:

«*Örneğin* 24 Nisan 1968 tarihli, Komünist partisinin organı Rude Pravo gazetesinde «Çekoslovakya'daki gelişmelere Amerikan basınının olumlu tepkisi» başlıklı bir makale yayınlandı.» (Çekoslovakya Sorunu, F. Castro, s. 7)

Herhalde burada Amerikan basınının olumlu tepkisini üzerine çekenler karşı devrimin bastırılmasından yana olanlar değildir. Yine:

«Bu haberin devamı görülmüyor ama, bu haber Amerikan basınının Çekoslovakya'daki değişiklikleri dikkate değer bir hoşnutlukla karşıladığını gösteriyor. Kuşkusuz, Amerikan basını, Kapitalist basın, emperyalist basın, Çekoslovakya'daki gelişmeleri en olumlu karşılayanlardır. Doğal olarak emperyalist basının bunca övgüsüne, desteğine ve coşkun alkışlarına hedef olan herhangi bir şey bizde şüpheler uyandırır.» (Çekoslovakya Sorunu, F. Castro, s. 8)

Evet emperyalizmin coşkun alkışlarına hedef olan herhangi birşey bizde kuşku uyandırmalı ve bizde kuşku uyandıracak örnekleri o kadar çoğaltabiliriz ki, fakat o günlerdeki hakim sınıfların borazanlığını yapan gazetelerin manşetlerine bakmak bile bize gerçeği göstermeye yeter sanırız. Bizce gerek Macaristan gerekse Çekoslovakya'daki olaylar karşı devrimin bastırılmasıdır. Unutulmamalı ki: 1) Kruşçev siyaseti her iki olayda da vardı. 2) İşler o noktaya gelinceye kadar yapılması gerekenler neden ihmal edildi? Hal böyle iken Macaristan olaylarında Sovyet orduları Macaristan devrimcilerinin yardımına koşmuş oluyorda, aynı ordu Çekoslovak devrimcilerinin yanında yeraldığı zaman nasıl işgal ordusu olarak niteleniyor.

«Sosyalist ülkelerin halkları ve dünyadaki bütün devrimci güçler Macaristan'da sosyalizmin kaderinden büyük kaygı duyuyorlardı. Macaristan Halk Cumhuriyetinde Sovyet Birlikleri mevcut olduğu halde Kruşçev grubu karşı devrimi bastırmak üzere onları harekete geçirmekte tereddüt ediyordu. Ancak tabandan gelen büyük baskı karşısında ve özellikle Macaristan'ın kendi nüfuz alanının dışına kaymakta olduğunu gördüğü zaman Sovyet Ordusunun Macaristan devriminin savunucularının yardımına koşmasına izin verdi. Karşı-devrim ezildi.» (AEP Tarihi, cilt: 2, s: 168)

Görüldüğü gibi bizim baylarımız Sovyetler Birliği'nin Macaristan'ın iç işlerine müdahale ettiğini Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve ülkelerin bağımsızlık ve egemenlik hakkının açıkça çiğnendiğini iddia etmiyorlar. Oysa Macaristan olaylarının Çekoslovakya olaylarından farkı ne?

«Macaristan karşı-devrimi, revizyonizmin mahsulü idi. Macaristan revizyonistlerinin en hararetli destekleyicileri olan ve karşı-devrimin tezgahlanmasında özel bir rol oynayan Yugoslav revizyonistleri, karşı-devrim yenilgiye uğrayınca bayrağı yarıya indirdiler. Tito, bu ayaklanmayı, «Rakosi rejiminin vahim hatalarının ve bu rejimi devirmede gösterilen tereddüdün» yarattığı «bütün halkın ayaklanması» olarak nitelendirdi! Öte yandan Sovyet Ordusunun yardımını «vahşi ve kabul edilemez bir müdahale» olarak tanımladı. Karşı devrimin ele başısı İmre Nagy, Budapeşte'deki Yugoslav elçiliğine sığındı.» (AEP tarihi, cilt: 2, s: 168)

Sovyet Orduları Macaristan'a girerken bunun adı yardım oluyor, Çekoslovakya'ya girerken işgal oluyor. Bunu anlamak oldukça güç. Sovyetler Birliği'ne 1956 Macaristan yardımından dolayı o gün Tito «vahşi ve kabul edilemez bir müdahale» derken,

Çekoslovakya yardımı için bizim baylarımız aynı dili kullanıyorlar.

«Şu anda Çekoslovakya olaylarına ilişkin olarak, o burjuva liberalizmi politikasının başlıca kışkırtıcısı, başlıca savunucusu, adına Yugoslav Komünistleri denen örgüttür. Yugoslav Komünistleri bütün liberal reformları, Partinin devrimci iktidarın aracı olmasının sona ermesi görüşünü, -İktidarın, Partinin fonksiyonu olmasının son bulması- hararetle alkışladılar. Çünkü bu görüş Yugoslav Komünistler Birliği'nin görüşüne çok yakındır. Bütün bu siyasi görüşler Marksizme aykırıdır, bütün bu ekonomik görüşler Yugoslav Komünistler Birliği'nin ideolojisine sıkıca bağlıdır.» (Çekoslovakya Sorunu, F. Castro, s. 37)

Görüldüğü gibi Macaristan karşı devriminin de Çekoslovakya karşı-devriminin de arkasında Yugoslav revizyonistleri var. En azından karşı devrimi tezgahlıyanlar Yugoslav revizyonistleri ile görüş birliği içindeler.

Gelelim Sovyetler Birliği'nin nasıl sosyal-emperyalist olduğuna:

«Sosyalist üretim ilişkilerinin yukarıdan aşağı doğru bilinçli bir çaba ile örgütlendirilmesi durumu, iktidarın, proletaryanın elinden tekrar burjuvazinin eline geçmesi ile aynı şekilde yukarıdan aşağıya kapitalizmin restorasyonunu mümkün kılmaktadır...

«...Sovyetler Birliği'nde olan da budur. 35 yıla varan sosyalist üretim ilişkilerinin yukarıdan aşağıya doğru yaratılması çabalarından sonra siyasi iktidarı ele geçiren burjuvazi aynı şekilde ekonomik yapıyı kendi sınıfsal çıkarına uygun olarak yeniden düzenlemiş ve kapitalizmi geri getirmiştir. Sosyalist üretim ilişkilerinin yukarıdan aşağıya doğru kurulmasındaki özellik siyasi restorasyonunda gerçekleşmesini mümkün kılmıştır.» (Yoldaş, sayı: 2, s. 12)

Burada gözardı edilen iki önemli nokta var: Birincisi iktidarın nasıl ele geçirildiği, ikincisi kapitalizmin restorasyonunun hangi devlet aracılığıyle yapıldığı, eğer gerçekten iktidar burjuvazinin iktidarı ve devlette burjuva devleti ise buna (restorosyona) kimsenin bir itirazı olamaz. Ancak proletarya sosyalist üretim ilişkilerini yukarıdan aşağıya doğru bilinçli bir çaba ile örgütlemeden önce toplum çok önemli olaylara sahne olmuştur. Dünyanın hiçbir yerinde proletarya, iktidarı, burjuvaziyle bir ölüm kalım savaşı vermeden eline geçirememiştir. Yine henüz dünyada proletaryanın demokratik yollarla veya burjuva kurumlarına sızarak iktidarı eline aldığı görülmemiştir. Proletarya iktidarı ancak devrimle eline geçirebilir. Evet şimdi bu genel doğruları (Her ne kadar bazı ilerleyen baylarımız bu söylediklerimizin doğruluğuna inanmıyorsa da) niçin tekrarlamak zorunluğunu hissettiğimizi belirtelim. Önce Sovyetler Birliği'nde burjuvazinin iktidarı ele alışını yeni PDA'cılarımızdan öğrenelim:

«Dünyanın ilk sosyalist devleti olan Sovyetler Birliği'nde Kapitalizme geri dönüş ve bu ülkenin sosyal-emperyalist bir karakter kazanması nasıl mümkün oldu? Kısaca söyleyecek olursak bu geriye dönüş **bir avuç burjuva unsurun** (abç) parti ve devlet yönetimini ele geçirmesinin bir sonucu idi...»

Her ne kadar Sovyetler Birliği'nde burjuvazinin iktidara gelişini H.K.'da 1953 yılı olarak göstermişlerse de bu unutulmuş olacak ki:

«...20 nci kongre revizyonist Kruşçev kliğinin tam manası ile hakimiyetini onayladı bu tarihten itibaren Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğü tamamı ile tam bir burjuva diktatörlüğüne dönüştü.» denilmektedir. (Yoldaş, sayı 2, s. 18 (Bu kongre tarihi 1956'dır.)

Yeni PDA'cılarımızın Sovyetler Birliği hakkındaki bu tezleri onların kendi araştırmaları sonucu olmayıp tamamen ÇKP şablonculuğundan kaynaklanmaktadır. Fakat baylarımız şablonculuğu bile gereği gibi becerememektedirler. Bunun en güzel kanıtını Mao'nun Sovyetler Birliği 20. kongresi hakkındaki görüşlerini belirten ÇKP 8. kongresindeki yapmış olduğu bir konuşmada bulabiliriz.

«Sovyetler Birliği'ndeki arkadaşlar ve Sovyet halkı, Lenin öğretilerine uygun hareket ettiler. Kısa bir süre içinde parlak başarılara ulaştılar. Son Sovyetler Birliği Komünist Partisi kongresi birçok politik ilkeyi doğru olarak ortaya koydu (yani 20. Kongre - Kurtuluş) Ve parti içindeki eksiklikleri kınadı. Güvenle söylenebilir ki gelecekteki çalışmaları eşsiz bir gelişme gösterecektir.»

Evet yeni PDA'cılarımız tarafından 20. kongre Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünün sonu burjuva diktatörlüğünün başlangıcı olarak ele alınırken aynı kongre Mao Tse Tung tarafından sosyalizmin Sovyetler Birliği'ndeki gelişmelerinin geleceğinin garantisi olarak yorumlanmaktadır. Biz baylarımızı kendi çelişkileri ile başbaşa bırakıp bizim bu konudaki görüşlerimizin neler olduğuna gelelim.

Görüldüğü gibi proletaryayı iktidardan uzaklaştırmak o kadar kolaydır ki, bir avuç burjuva unsur parti ve devlet yönetimini eline geçirdi mi bu iş olur. Aslında insan bu mantık karşısında söyleyecek tek söz bulamıyor. Bu mantık proletaryayı pekte saf bulmuyor mu? Veya bir avuç burjuvayı doğa üstü güçleri elinde tutan süper zekâlı insanlar olarak görmüyor mu? Dahası, nerede kaldı devlet ve devrim meselelerini Marksist-Leninist kavrayış. İktidarı binlerce insanın kanları pahasına eline geçirmiş olan proletarya nasıl olurda bir avuç burjuvaya gık de-

meden devreder. Madem ki bu iş bu kadar kolaydır neden proletarya aynı yolla iktidarı ele geçirmez. Bu komik iddiaları ileri süren baylarımıza biz iktidardaki burjuva partileri girmelerini tavsiye ediyoruz. Buralarda sıkı bir biçimde çalışarak partilerin ve devletin yönetimini ele geçirirler ve aynı devlet aracılığıyla da sosyalist üretim ilişkilerini yukarıdan aşağıya doğru örgütlerler. Evet baylar bizim size salık verdiğimiz bu yöntemle sosyalizm ne kadar mümkün ise sizin iddialarınızla da Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonu o kadar mümkündür. Buraya kadar söylediklerimizi özetleyecek olursak; birinci olarak Marksizmin en temel meselelerinden biri olan iktidar sorunu çarpıtılmaktadır. Tarihte sömürücü sınıflar bile iktidarları birbirinden alırken şiddete başvurmak zorunda kalmışlardır. Hiçbir sınıf diğer bir sınıfa barışçıl yollarla iktidar devretmemiştir. Elbette proletaryadan iktidarı almakta pek o kadar kolay olmasa gerek. Burada yeni PDA'cılarımızın içine düştükleri hata partiyi toplumdan soyut bir biçimde sadece bir öncüler örgütü görmelerindendir.

«Proleterlerin en yüksek sınıf bileşmesi biçimi, **proletaryanın devrimci partisi** gelişmeye başladığı zaman (ki bu parti önderleri, sınıfı ve yığınları homojen ve bölünmez bir bütün içinde birbirine bağlamayı başarmadan böyle bir ada lâyık olamaz)» («Sol» Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, Lenin, s. 47)

Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin önder kadrolar arasında egemen olması partinin niteliğinde kökten bir değişiklik olması için yeterli bir neden değildir. Görüldüğü gibi Yeni PDA'cılara göre partinin yönetiminin ele geçirilmesi onun bir burjuva partisi haline gelmesine yeterlidir. Oysa parti «önderlerin işçi sınıfının ve yığınların homejen ve bö-

lünmez birliği»nden başka birşey değildir. Partiyi ele geçirmek bir anlamda işçi sınıfı ve yığınları eline geçirmektir ki bu da karşı-devrim sorunudur.

Yeni PDA'cılarımızın ikinci olarak çarpıttıkları konu da devlet kavramıdır.

Sömürücü sınıflar arasındaki iktidar değişikliklerinde devletin temel özelliği de aynı kalır, değişmez. Yani devlet sömürünün devamı için hakim sınıfların elinde bir baskı aracıdır. Fakat devletin bu niteliği sosyalist toplumda çok farklı olup, sömürüyü ortadan kaldırması onun temel özelliğini oluşturur.

«Burjuva devlet biçimleri son derece çeşitlidir, ama nitelikleri hep aynıdır: Bütün bu devletler, son tahlilde, şu ya da bu biçimde ama zorunlu olarak bir burjuva diktatoryasıdır. Elbette kapitalizmden komünizme geçiş de politik biçimler bakımından büyük bir bolluk ve geniş bir çeşitlilik göstermekten geri kalamaz, ama hepsinin niteliği aynı kalacaktır: Proletarya diktatoryası.» (Devlet ve Devrim, Lenin, s. 48)

Burada proleter devletin ne olduğu konusunda uzun tanımlamalara girmeyeceğiz, ancak Marx'tan. Lenin'den bir kaç alıntı yapmakta yarar görüyoruz.

«Devlet, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya» (Marx'tan aktaran Lenin, Devlet ve Devrim s. 36)

Yeni PDA'cılarımız Devletin yönetimini ele geçiren burjuvazinin aynı araçla yukarıdan aşağıya kapitalizmin restorasyonunun sağlandığını iddia ediyorlardı. Buradaki devletin proleter devlet olduğu düşünülecek olursa «Egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya»nın yönetimini ele geçirip yine bu yönetimle kapitalizmin restorasyonunun yapıldığını düşünelim. Ne kadar zırva bir iddia olduğu sanırız ortada.

«Marx'a göre, ilkin, proletaryaya, ancak «yokolma» yolunda, yani derhal yokolmaya (sönmeye) başlamış ve yokolmadan edemiyecek biçimde kurulmuş bir devlet gerekir. İkinci olarak, emekçilerin, «egemen sınıf halinde örgütlenmiş» olan bir «devlet»e ihtiyaçları vardır.» (Devlet ve Devrim, Lenin, s. 33)

Proleter devlet burjuva devletten ve diğer sömürücü devletlerden başka bir özelliği ile de kurulduğu andan itibaren yok olmaya başlaması ile ayrılır.

«Proletarya politik iktidarı ele geçirmeden, politik egemenliğini kurup «egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya» devleti haline yükselmeden, burjuvaziyi alaşağı edemez; ve sınıf çelişmelerinin mevcut olmadığı bir toplumda devlet yararsız ve imkânsız bir hale geleceğinden, bu proletarya devleti, daha zafer kazandığı andan itibaren yavaş yavaş yok olmaya (sönmeye) başlayacaktır.» (Devlet ve Devrim, Lenin, s. 39)

Evet tekrar edecek olursak proletarya devleti sömürücü devletlerden birçok özelliği bakımından farklı olup biri diğerine kesinlikle dönüşemez.

Üçüncü olarak yeni PDA'cılarımız tarihten geriye dönüş örnekleri verirken, tezlerini kanıtlayabilmek için gerektiğinde demagojiye de baş vurabileceklerini de göstermişlerdir, ya da Marksizm hakkındaki bilgisizliklerini.

«Tarihin gelişimi daima ileriye doğru bir rota izler. Bu doğrudur, ama bu ileriye gidiş içinde kısa aralıklarla ve zaman zaman geriye dönüşleri sağa sola sapmaları barındırır. Tarihte bir devrimi geriye dönüşün izlediği çok defa görülmüştür. Mesela 17. yy. başlarında İngiltere'de gerçekleştirilen burjuva devriminden sonra Stuart hanedanı ile aristokrasi 1660-1680 yılları arasında tekrar iktidara geçebil-

miştir. Aynı şekilde 1789 Fransız burjuva ihtilâlinden 25 yıl sonra aristokratların ve kilisenin çıkarlarının koruyucusu Bourbon hanedanı 1814 de tekrar iktidarı ele almıştır. Yine orta Avrupada (Macaristan, Bavyera, Avusturya gibi) 1918-1920 yıllarında ortaya çıkan proletarya devrimlerini kısa bir dönem sonra geriye dönüş izledi. Örnekler çoğaltılabilir. Görülüyor ki tarih revizyonistlerin iddia ettikleri gibi dümdüz bir seyir izlemiyor. Tersine tarihin geriye gidişi, geriye dönüşleri ve zikzakları olan karmaşık bir gelişimdir.

«Ama bütün burda sayılanların dışında da revizyonistler de bir devrimin geriye dönebileceğini kendi ağızlarıyle kabul ediyorlar. Özellikle kendilerine Sovyetler Birliği'nin neden Çekoslovakya'yı işgal ettiği sorulduğunda işte tam bu anda revizyonistler kendilerini ele veriyorlar. Onlara göre Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı işgal etmesi Çekoslovakya'da geriye dönen sosyalizmi korumak ve yeniden kurmak içindir. Aynı şekilde birçok orta yolcu unsur da Yugoslavya'da kapitalizmin restore edildiğini söylüyor. Ama sıra, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restoresi sorununa gelince revizyonistler ve orta yolcular bunun olamıyacağını ispat etmek için teorik kılıflar bulmaya çalışıyorlar.» (Yoldaş, sayı: 2, s. 10)

Yeni PDA'cılarımız tarihteki bazı doğruları kendi yanlışlarına paravana yapmaya çalışırken bile oldukça beceriksizler. Yukarıdaki örnekleri uzun uzun sıralıyacaklarına; çok daha çarpıcı bir örnek olan 1871 Paris Komününe değinselerdi, her halde daha ikna edici olurlardı. Bilindiği gibi Paris Komünü dünyada ilk proletarya diktatörlüğüdür. Ama toplumun alt yapısında sosyalist değişim olamadan iktidar tekrar burjuvazinin eline geçmiştir. Yukarıdakı örneklerde de durum hemen hemen aynıdır. İktidarlar ileri bir sınıfın elinden geri bir sınıfın eline geç-

miştir. Ancak toplum ileri bir ekonomik düzenden bir önceki geri bir toplum tarzına dönmüştür diyebilir miyiz? Elbetteki HAYIR.

Yeni PDA'cılarımızın örneklerini sırasıyla ele alalım:

İngiltere'de 1660-1680 yılları arasında iktidar olan aristokrasi, toplumu feodalizme döndürmüştür diyebilir miyiz? Yine Fransa'da Bourbon hanedanı ile kapitalizmden feodalizme geri dönüş olmuş mudur? Yine 1918-1920 yıllarında orta Avrupa'daki proletarya devrimlerinde, Macaristan, Bavyera, Avusturya gibi ülkelerde sosyalizm kurulmuş muyduki, kapitalizme geri dönüş olabilsin? Yeni PDA'cı baylarımız ileri bir toplum biçiminden geri bir toplum biçimine dönüş tezlerini kanıtlayabilmek için tarihi gerçekleri istedikleri gibi yoruma tabi tutuyorlar. Görüldüğü gibi yukarıdaki örneklerin hiç birinde toplumların alt yapısında ve tabii ki toplumların niteliklerinde bir değişiklikten söz edilemez. Sadece siyasi üst yapı bir sınıfın elinden daha geri bir sınıfın eline geçmiştir. Kapitalist toplumlarda bu değişiklik, toplumun niteliğini değiştirmeksizin, geçici bir süre için siyasi üst yapının aristokrasinin eline geçmesi veya Paris Komününde olduğu gibi proletaryanın siyasi iktidarı eline geçirmesine rağmen toplumun alt yapısında bir değişiklik meydana gelmeden siyasi iktidarın tekrar burjuvazi tarafından ele geçirilmesi ile son bulmuştur. Yine Yugoslavya örneğinde de kapitalizm'e geri dönüşten söz edilemez, zira, zaten bu ülkede hiç bir zaman sosyalizm kurulmamıştır. Her halde bir ülkede kapitalizmin restoresinden bahsedebilmek için herşeyden önce o ülkenin sosyalist olması gerekir. Kaldı ki bir ülkede proletaryanın iktidarı alması ve hatta önemli ölçüde sosyalist uygulamaya geçişten sonra bile kapitalizm'e geri dönüş mümkündür.

«Acaba ülkemiz Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin geriye dönüş imkânını yaratacak şartlar var mıdır? Evet vardır. Konu ilk anda biraz garip görülebilinir. Ama arkadaşlar bu bir gerçektir. Biz kapitalizmi yıkıp proletarya diktatörlüğünü kurduk. Sosyalist teknolojiyi burda geliştirip köylü ekonomisiyle birleştirmekteyiz. Ama biz henüz kapitalizmi kökten yok edememiş durumdayız.» (SBKP (B)'de Sağ Tehlike Üzerine, STALİN, s: 8-9)

Stalin yukarıdaki konuşmasını Sovyetler Birliği'nde sosyalizme geçişten onbir sene sonra, 1928 yılında yapmıştır. Yine Lenin kuruluşun ilk yıllarında Sovyetler Birliği'nde geriye dönüşten söz ediyordu:

«Biz bir köylü ve küçük burjuvalar ülkesinde yaşamaktayız. Bu bakımdan Rusya'da kapitalizmin temelleri komünizminkinden daha sağlamdır. Bunu hiç bir zaman unutmamalıyız. Biz köy yaşantısına dikkat ettiğimizde ve onu şehir yaşantısıyla karşılaştırdığımızda görüyoruz ki biz kapitalizmi kökünden yok edememişiz. İç düşmanların temel yapılarını yıkamamışız. Kapitalizm her zaman küçük üretime dayanmaktadır. Onu yok etmek için tek yol, ülkenin ekonomisini ve özellikle tarımı yeni temeller üzerine yani büyük üretim teknolojisi üzerine oturtmaktır. Bu temel sadece elektrik gücüdür.» (Lenin'den aktaran Stalin, SBKP (B)'de Sağ Tehlike Üzerine, s: 9-10)

Görüldüğü gibi Lenin Sovyetler Birliği'nde kapitalizme geriye dönüşün mümkün olduğundan bahsetmektedir. Bu olasılığın ortadan kalkmasını ise ülkede kapitalizmin temellerinin yıkılmasına bağlamaktadır. Ve yine Stalin:

«Biz, küçük köylü üretiminin yaygın şekilde var olduğu bir ülkede yaşamakta olduğumuzdan ve kapitalizmi kökten yok edemediğimizden ülkemiz-

de kapitalizmin komünizmden çok daha sağlam ekonomik temelleri vardır. Tıpkı bazen ağaç sökülür, ama kök kalır. Çünkü güç azdır. İşte bizim ülkemizde de kapitalizmin geri dönüş imkanı bu yüzden vardır.» demektedir. (SBKP (B)'de Sağ Tehlike Üzerine, s: 10)

Yeni PDA'cılarımızın söyledikleri gibi geri dönüşü tümden reddedenler zaten Marksist değildirler. Ancak İngiltere'de feodalizmin geri gelebileceğini iddia etmenin de Marksizmle bir ilgisi yoktur. Bırakalım İngiltere'de, Türkiye gibi feodalizmin ekonomik temelinin varolduğu ülkelerde bile feodalizme geri dönülemez. Peki bugün Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonu mümkün müdür

«Ülkemizde kapitalizmin geri dönüş imkânının yanı sıra sosyalizmin başarısı imkanı da vardır. Biz eğer elektrifikasyonu geliştirirsek, sanayi, tarım ve ulaştırmayı modern teknolojik temele oturtabilirsek kapitalizmin geriye dönüş yolunu tıkayabiliriz. Ve ancak o zaman, ülkemizde kapitalizmi kökten yok edip bu tehlikeden tümüyle kurtulabileceğiz. İşte ülkemizde sosyalizmin başarısının kaynağı budur.» (SBKP (B)'de Sağ Tehlike Üzerine, s: 10)

1950'lerin Sovyetler Birliği'nde Stalin'in kapitalizmin yolunu tıkamak için gerekli gördüğü şeyler tümüyle gerçekleşmiştir. Sanırız bu gerçeğe kimsenin itirazı yoktur. Öyleyse Stalin'e göre (ve tabii ki bize göre de) Sovyetler Birliği'nde kapitalizme geriye dönüş yolu tıkanmıştır, ülkede sosyalizmin güçleri alabildiğine gelişmiş, buna karşılık kapitalizmin güçleri (ekonomik temeli) yok denecek kadar azalmıştır. Sovyetler Birliği'nde artık karşı-devrimle iktidarı eline geçirebilecek güçte bir burjuvaziden de bahsedilemez. Ancak emperyalist ülkelerin istilası ile Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonundan bir ihtimal olarak bahsedilebilir. Fakat Sovyet-

ler Birliği'nin askeri gücü sosyalist ülkelerin dünya ölçüsündeki gücü hesaba katılacak olursa II. paylaşım savaşında başarılamamış olan bu durumun şimdi başarı şansının ne denli uzak olduğu da ortadadır.

Yeni PDA'cılarımızın bütün bu söylediklerimizden SBKP'nin savunuculuğunu (revizyonist tezlerinin) yaptığımız neticesini çıkaracaklarını biliyoruz. Ancak onlara yönelteceğimiz hemen bir kaç sorumuz olacaktır.

Demokratik Alman Cumhuriyeti sosyalizm kurulmadan önce, Dünyayı yeniden paylaşım amacıyla ortaya çıkan ve II. paylaşım savaşını başlatan emperyalist ülkenin bir parçasıydı. Savaş sonrası Almanya'nın yarısında sosyalizm kurulmuş geri kalan yarısı ise, yine ayrı bir emperyalist ülke olmak üzere ülke ikiye bölünmüştür. Bugün Federal Almanya her ne kadar belli bir ölçüde Amerikan hegemonyası altında olan bir ülke ise de, kendisi de emperyalist bir ülkedir. Peki durum Demokratik Almanya için nasıldır? Bugün yeni PDA'cılarımız Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde revizyonizmin iktidarından ve kapitalizmin restorasyonundan bahsediyorlar. Ancak hiç bir yerde Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin sosyal-emperyalistliğinden bahsedilmiyor (!!). Bu ülkenin (Demokratik Almanya'nın) Sovyet sosyal-emperyalizminin (!!) hegemonyası altında bulunuşu (!!) onun sosyal-emperyalist olma niteliğini (!!) engellememesi gerekir .Nasıl ki Federal Almanya Amerika'nın hegemonyası altında bir ülkeyken aynı zamanda emperyalist olabiliyorsa.

Yine, Kuzey Kore ve Vietnam, Sovyetler Birliği'nin sosyalist bir ülke olduğu konusunda bir tereddüt göstermiyor, ancak onun revizyonist tezlerine de katılmıyorlar. Acaba yeni PDA'cılarımıza göre bu ülkeler de, kapitalizme geri dönüş içindeler mi?

Yoksa bu ülkelerin de bütün diğer revizyonistler gibi Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist olduğu gerçeğine (!!) katılmamalarının nedeni, kendilerinin revizyonist oluşlarından mı ileri gelmektedir? Bütün bunlara çözüm getirmek görüldüğü gibi yeni PDA'cı baylarımız için oldukça güç. Marksizm-Leninizmin izahını yapamayacağı toplumsal bir olayın olamıyacağını düşünürsek, yeni PDA'cılarımızın bazı gerçekler karşısındaki suskunluklarının cevabını nasıl vereceklerini doğrusu merak ediyoruz. Sosyalist bir ülke olarak kabul ettikleri ve şimdiye kadar hiç eleştirmedikleri Kuzey Kore'nin Sovyetler Birliği'ne karşı tavrı yeni PDA'cı baylarımızın hışmını üzerine çekecek kadar net ve berrak.

Gerçekten bugün Sovyetler Birliği'ne sosyal-emperyalist deyip dememeyi Sovyetler Birliği'ni dünya halklarının ABD emperyalizminden de daha tehlikeli bir düşman olarak görüp görmemesini proleter devrimciliğinin bir kriteri olarak ele alan yeni PDA'cılarımız (tabii asıl PDA ve Çin yanlısı bütün diğer gruplar) Kore Emek Partisi'nin bu konudaki görüşlerini bilmiyor olsalar gerek. Zira Kore Emek Partisi'ni de Marksizmin dışında kabul etmeleri gerekirdi.

Fakat biz bu bayların «günümüzde dünya devriminin temel stratejisi, mızrağın ucunun her şeyden önce ABD emperyalizmine çevrilmesidir. Bizler, düşmanlarımızla, hata yapan dostlarımızı kesinlikle ayırd etmeliyiz» (Sağ ve Sol Oportünizm Üzerine, Enternasyonal, sayı: 2, s: 10) diyen Kim İl Sung'un görüşlerini bilmediklerini kabul etmiyoruz.

Bizce bugün Türkiye'de de mızrağın ucunun her şeyden evvel ABD emperyalizmine ve oligarşiye çevrilmesi gerekir.

Oysa yenisi biraz utangaç bir şekilde de olsa asıl PDA dahil bütün Çin şabloncusu gruplar Türkiye'de mızrağın ucunu Sovyetler Birliği'ne çevirmiş du-

rumdalar. Onların Sovyetler Birliği yanlısı, bütün revizyonistleri «sosyal-emperyalizmin» işbirlikçisi «sosyal-faşist» ilan etmeleri, girdikleri anti-faşist demokratik kitle hareketlerini provoke etmelerine neden olmaktadır. Bu durum ise çok açıktır ki emperyalizmin ve oligarşinin ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey değildir.

«Bize göre, ortaklaşa anti-emperyalist eylemler, revizyonizme karşı mücadeleye ters düşmemektedir. Tam tersine, bu, oportünizmin her türlüsüne karşı mücadelenin fiili bir şeklidir. Ortaklaşa anti-emperyalist eylemlerin ve anti-emperyalist birleşik cephenin gerçekleştirilmesi, yalnızca emperyalizme karşı başarıyla savaşmayı mümkün kılmaz, aynı zamanda, oportünizmin her türüne karşı savaşabilmeleri ve Marksizm-Leninizmin berraklığını savunabilmeleri için halk kitlelerinde devrimci bilinci uyarmaya yarayan doğru çizginin tesbit edilmesini de mümkün kılar.» (Kim İl Sung, Enternasyonal, sayı: 2, s: 12)

Tabii bizim yeni PDA'cı baylarımızın bu mantığı kafaları almaz. Onlar revizyonizme karşı mücadeleyi anti-faşist kitle hareketlerini sabote ederek yürütürler. Son Tandoğan yürüyüşü bunun en güzel örneğidir.

Yeni PDA'cılarımızın mantığı Çin şablonculuğundan kaynaklanmaktadır.

Onlara göre ÇKP ve AEP uluslararası proleter devrimci hareketin merkezi durumundadırlar.

Oysa bugün artık:

«Uluslararası proleter devrimci harekette, tüm ülkelerin partilerinin faaliyetlerini ortak bir şekilde yönetecek uluslararası bir örgüt mevcut değildir. Zaman değişti ve proleter devrimci hareketin bir merkeze ihtiyaç duyduğu devir geçmişte kaldı. III. Enternasyonal'in dağıtılmasından sonra, uluslararası proleter devrimci hareketin ne bir «yönü», ne de

bir «merkezi» kalmıştır. Sonuç olarak, devrimin «merkezini» bir ülkeden diğerine aktarmak olanaksızlaşmıştır. Her hangi bir ülkenin «dünya devriminin merkezi» veya her hangi bir partinin uluslararası proleter devrimci hareketin «yönetici partisi» olabileceği durum, aynı şekilde olanaksızlaşmıştır.

«Hiç bir ülkede, devrim bir uluslararası «merkez» veya her hangi bir ülkenin partisi tarafından yürütülmemekte, ancak o ülke halkının güçleriyle ve söz konusu ülke partisi önderliğinde yapılır. Proleter devrimciler, uluslararası proleter devrimci harekette, «merkez» veya «yön» tanımazlar. Aksi halde bu, her hangi bir partiye imtiyazlı bir mevkinin terkedilmesi demektir. Bu takdirde, yüksek mevkiyi işgal eden parti, talimat verme ve diğer partilere emretme imkanına sahip olur ve diğer partilerde ona itaat etmek ve onu yüceltmek zorunda kalırlardı. Kardeş partiler arasında böyle bir ilişki tasvip edilseydi, her parti kendi bağımsızlığını kaybetmiş olur ve devrimi ve sosyalist inşaasını kendi ülkesinde bağımsız bir şekilde fiilen yürütemezdi. Uluslararası proleter devrimci hareket bu tip ilişkileri tasvip edemez.

«Devrimi ve sosyalist inşayı bir başka partinin yönetim kuramıyla yönetmek imkansızdır.

«Uluslararası proleter devrimci harekette, ilke sorunları üzerine kendi kendine karar vermek, tek başına hiç bir partinin hakkı değildir. Hiç bir parti önemli uluslararası sorunlar üzerine, kendi ölçülerine göre sonuca varmamalı ve bunu diğer partilere kabul ettirmeye çalışmamalıdır. Proleter devrimci ve işçi partileri ortak çıkarlar üzerindeki sorunları beraberce tartışmalı ve ortak kararlara göre hareket etmelidirler. Ancak bu şekilde irade ve pratik birliği teminat altına alınabilir.

«Bazıları; günümüzde, partimize ve diğer Marksist-Leninist partilere «merkezci», «seçmeci» ve «oportünist» damgası vurmaya kalkıyorlar. Bizlerin «ilkesiz birlik» yolunu seçtiğimizi ve «iki sandalye arasında oturduğumuzu» söylemektedirler. Bu, abes bir şeydir. Bizim de bir sandalyemiz var. Neden kendi sandalyemizden feragat edip, iki yabancı sandalye arasında oturalım ki? Bizler, her zaman, DOĞRU Marksist-Leninist sandalyemizde oturacağız. Kendi DOĞRU sandalyemizde oturan bizleri inkar edip, bizim iki sandalye arasında oturduğumuzu iddia edenler, kesinlikle sallanmakta olan sandalyelerden birinde oturmaktadırlar: Ya sağdakinde, ya da «sol»dakinde.

«Biz, Marksist-Leninistiz, bu nedenle de oportünizmin her türüne karşı çıkıyoruz.

«Yalnızca, bir parti diğer bir parti ile ilişki içinde diye, bu partinin diğer partinin çizgi ve politikasını körü körüne desteklediği ve onu izlediği kesinlikle zannedilmemelidir. Diğerlerine karşı itimatsızlık, büyük güç şovenizminin ve fraksiyonculuğun karakteristik bir özelliğidir. Büyük güç şovenistleri ve fraksiyoncular, diğerlerinden hiç sebepsiz yere şüphelenme ve onları ya bir tarafa ya da diğer tarafa katma alışkanlığındadırlar. Biz «bu taraflar»dan hiç birinde durmak istemiyoruz. Eğer bize, kimin «tarafında» durduğumuz sorulursa, vereceğimiz cevap, Marksizm-Leninizm «tarafında» devrimin «tarafında» olacaktır.» (Kim İl Sung, Sağ ve Sol Oportünizm Üzerine, Enternasyonal, sayı: 2)

Kim İl Sung'un uluslararası devrimci hareket karşısındaki ve proleter devrimci ve işçi partilerinin bu sorunlar karşısında tavrı ve birbirleriyle olan görüşlerini, (biz bu görüşlerin tamamına katılıyoruz bu nedenlede burada ayrıca kendi görüşlerimizi belirtmeye gerek görmüyoruz.) sırayla ele alalım.

Ve bizim Çin şabloncusu yeni PDA'cı baylarımızın bu konudaki görüşleriyle karşılaştıralım. O zaman bu şabloncu baylarımızın niçin şimdiye kadar Kore Emek Partisinden ve Kim İl Sung'tan bahsetmediklerini anlamak kolaylaşacaktır. Baylarımız kendi görüşleriyle en küçük bir benzerliğinin bile bulunmadığı Kim İl Sung'un görüşlerinden olumlu şekilde elbetteki bahsedemezlerdi. Olumsuz şekilde bahsetmek ise zaten yeteri kadar tecrit olan durumlarını biraz daha çıkmaza sokmaktan başka bir işe yaramayacağı gibi şablonculuğunu yaptıkları ÇKP'nin bu konuda sessiz kalışı onlarında olumsuz yönde ses çıkarmalarını engelleyici ikinci bir neden olmuştur. ÇKP'nin belirtmediği bir konu üzerinde fikir ileri sürmek yeni PDA'cı baylarımızın şabloncu özlerine ters düşmektedir.

Şimdi sırasıyla Kim İl Sung'un (aynı zamanda bizim) ve şabloncu baylarımızın uluslararası Proleter devrimci hareketin bazı ilkelerini karşılaştıralım:

1) Kim İl Sung'a göre bugün Dünya devriminin temel stratejisi; mızrağın ucunu herşeyden önce ABD emperyalizmine çevirmektir.

Şablonculanımıza göre ise Dünya devriminin temel stratejisi; mızrağın ucunu iki süper devlete çevirmektir ve hatta iki süper güçten gelişmekte olduğu için daha tehlikeli olan Sovyet sosyal-emperyalizmine (!!) çevirmektir.ABD emperyalizmi statükoyu muhafazadan yana olduğu için ona mızrağın arka ucu yetmektedir.

2) Kim İl Sung'a göre emperyalizme karşı mücadele içinde revizyonistlerle ortaklaşa eylem mümkündür. Bu aynı zamanda bizim her türlü oportünizme karşı mücadelemizin fiili bir şeklidirde.

Şabloncu baylarımıza göre ise revizyonistler Sovyet Sosyal emperyalistlerinin ülke içindeki iş-

birlikçisi sosyal-faşistlerdir (!!) bu nedenle revizyonistlerle mücadele emperyalizmle mücadeleden daha önemlidir. Bu mantık onları ABD emperyalistlerinin işbirlikçileri ile ortaklaşa anti-revizyonist (anti-sosyal faşist!) eylemler içine sokacak kadar Amerikan işbirlikçisi yapmaktadır.

3) Kim İl Sung'a göre proleter devrimciler uluslararası harekette tek bir partiyi merkez olarak tanımazlar. Böyle bir durum söz konusu olacak olursa, merkez olarak kabul edilen parti imtiyazlı bir durum kazanır. Bu ise son derece sakıncalı olan sonuçlar doğurur.

Şabloncu baylara göre ise bugün dünyada iki merkez vardır. Bunlardan biri uluslararası proleter devrimci görüşlerin merkezi ÇKP (!!), diğeri ise revizyonizmin merkezi SBKP'dir. Bu iki kamp arasında üçüncü bir yol olamaz (!!), bunlardan birinde saf tutmak kaçınılmazdır (!!).

4) Kim İl Sung'a göre bir ülkedeki devrimi ve sosyalist inşaayı başka bir partinin yönetim kuramı ile yönetmek imkansızdır.

Şabloncu baylarımıza göre ise Türkiye'de devrimi ancak ÇKP'nin yönetim kuramıyla gerçekleştirmek mümkündür (!!) Çünkü ÇKP Marksizm-Leninizmin uluslararası sorunlarına doğru çözümlemeler getirmiştir (!!). (Ayni şey Sovyet şablonculları için de geçerlidir.)

5) Kim İl Sung'a göre uluslararası proleter devrimci hareketin ilke sorunları üzerine kendi başına karar vermek, tek başına hiç bir partinin hakkı değildir. Hele hele bu sorunlar üzerine karar verip, daha sonra bunu diğer partilere kabul ettirmeye kalkışmak kadar hatalı bir şey olamaz. Proleter devrimci hareketin sorunları, ancak üzerinde, bütün kardeş partilerin kendi aralarında yapacakları tartışmalar sonunda doğru tesbitlere vararak çözülebilir.

Şabloncu baylarımıza göre ise bu sorunlara ÇKP doğru çözümlemeler getirmiştir (!!), diğer partilere de bunları öğrenmek ve aynen uygulamak düşmektedir.

6) Kim İl Sung'a göre kendi ülkelerinde Marksizm-Leninizm'in yolundan ilerleyip, uluslararası plandaki sapmaların şablonculuğunu yapmayan proleter devrimcilere atılan çamurlar aslında Marksizm-Leninizm'in kendisine yöneltilen küfürlerdir.

Yeni PDA'cı baylarımız ise üzerlerinde oturdukları ve sallanmakta olan ÇKP sandalyesinden proleter devrimcilerine Marksizm-Leninizm adına iftira ve küfür kampanyasını sürdürmektedirler. Onlar bu küfür kampanyalarını istedikleri kadar Marksist-Leninist lafazanlıklar altında sürdürsünler, gerçekte yaptıkları Marksizm-Leninizm'in kendisine küfürden başka bir şey değildir.

Yeni PDA'cı baylarımızın çarpıttıkları bir başka konuda sosyal-emperyalizm kavramıyla revizyonizmi birbirine karıştırmak, çoğu kez bunları aynı şeyler imiş gibi kullanmaktır.

«Ve bugün hâlâ bir çok devrime inançlı unsur bu yalanların etkisiyle Sovyet revizyonist sosyal-emperyalizmine karşı mücadeleyi başlatmamakta ve proleter devrimci cephedeki yerini alamamaktadır.» (Yoldaş, sayı: 2, s: 3)

Yine bir başka yerde:

«Revizyonizm bugün Sovyetler Birliği'nde iktidarda olduğundan ve revizyonizm burada artık sosyal-emperyalist bir karakter aldığından, revizyonizm'e karşı mücadele, sosyal-emperyalizm'e karşı verilecek mücadele ile bütünleşmiştir.» (Yoldaş, sayı: 2, s: 6)

Buraya bir iki örnek almakla yetiniyoruz yalnız bu karışıklık yazının sadece bir yerinde içine düşülen basit bir karışıklık değildir. Aynı hata birçok

yerde tekrarlanmaktadır. Öncelikle bu kavramların neler olduğuna bakacak olursak, bu karıştırmanın altında yatan nedenleri anlamak kolay olacaktır.

Revizyonizm esas olarak işçi aristokrasisi diye bilinen bir tabakanın ideolojisidir. Metropol ülkeler burjuvazisi sömürge ve yarı-sömürge ülkelerden yağmaladıklarının önemsiz bir miktarını kendi işçi sınıfı içinde çıkarlarını koruyacak imtiyazlı bir tabakaya verirler ki bu tabakaya işçi aristokrasisi adı verilir. Sosyal-emperyalizm kavramını Lenin 1. emperyalist paylaşım savaşı sırasında kendi burjuvalarının yanında yeralan, savaş kredilerine oy veren vatan savunmasını savunan II. enternasyonal oportünistlerine karşı söylemiştir. Bugün ise aynı kavram ÇKP tarafından sosyalizmden kapitalizm'e geri döndüğü iddia edilen Sovyetler Birliği için söylenmektedir. Bizim yeni PDA'cılarımız sosyal-emperyalizm'i ikinci anlamıyla kabul ettikleri için bu anlamda sosyal-emperyalizm sosyal bir sistemdir. Revizyonizm ise işçi sınıfı hareketi içinde Marksizm'den bir sapmadır. Sosyal-emperyalizm'e karşı mücadele emperyalist bir ülkeye karşı mücadeleden farklı olamıyacağı halde revizyonizm'e karşı mücadele ulusal ve uluslararası planda da ideolojiktir. Yukarıda Yoldaştan yaptığımız alıntıda sosyal-emperyalizm öyle bir kriter durumuna getirilmiştir ki ona karşı olup olmamak, proleter devrimci olup olmamak demektir. Yani bugün sosyal-emperyalizm'e karşı mücadele etmeyen (bu mücadele nasıl yapılacaksa, o da pek belli değil. Her halde mücadeleden «kahrolsun sosyal-emperyalizm» gibi sloganlar anlatılmak istenmiyor.) proleter devrimcisi değildir. Yani bugün şimdiye kadar değiştirdiği çizgilerin sayısını unuttuğumuz PDA ve yeni PDA'cılarımız «proleter devrimci cephede» (!!) yerlerini almış durumdalar. Buna gülmemek insanın elinde değil. Bu ne biçim

proleter devrimciliği ki yeni PDA eski PDA'yı izlediği politikadan ötürü «sınıf işbirliği yapmak» ile suçluyor. Baylar biraz ciddi olalım. Bir harekete «sınıf işbirliği yapmak» gibi herkesce anlamı bilinen bir eleştiri yönelteceksin, ayni zamanda da bu harekete sosyal-emperyalizm'e karşı mücadele verdikleri için proleter devrimci cephede yer vereceksin.

Yeni PDA'cılarımızın proleter devrimci cephe anlayışlarına hayran olmamak elde değil. Bu öyle bir cephe ki, içinde; birgün «devrimci mücadeleyi anayasanın meşruiyet sınırları dışına taşırmaya çalışanlara karşı mücadele ederken», ertesi gün «kitleleri silahlı mücadeleye davet eden» çok tutarlı (!) grupları barındırıyor. Birgün «Türkiye'de işçi sınıfının devrime öncülük edebilecek objektif ve subjektif şartlarının yeterli olmadığından» bahsederken 6 ay sonra «objektif şartların artık yeterli olduğunu» söylüyor. 6 ay önce «işçi sınıfının devrime öncülük edebilecek sayısal güçte olmadığından devrimde küçük burjuvazinin önderliğini» savunup kafaları bulandırırken, bu teze karşı proleter devrimcilerin yönelttikleri eleştiriler sonucu 6 ay sonra bu konuda hiç olmazsa bir özeleştiri yapacağına, artık Türkiye'de işçi sınıfı devrime öncülük yapabilecek objektif şartlara ulaşmıştır diyecek kadar zahmete katlanmayan proleter ahlaktan yoksun asıl PDA'cı efendiler, hâlâ proleter devrimci cephede, neden? Sebep açık; çünkü, «Türkiye devrimine çok lazım olan» (!) bu efendiler sosyal-emperyalizm'e karşı mücadele ediyorlar. Yine geçmişine (üç sene öncesine kadar) en ağır suçlamalarda bulunan ve geçmişini savunan yeni PDA'cılarımız kısa bir zaman sonra kendi geçmişlerini öylesine inkar eder duruma gelmişlerdir ki **geçmişlerine yönelttikleri küfürlerde onları kimse** geçememiştir. Bunlar özeleştiri mekanizmasını öylesine kavramışlardır ki hemen her çıkan yazılı gö-

rüşleri bir önceki görüşlerinin yanlışlığını anlatan bir özeleştiri olmuş ve her çıkan yazıyla birlikte Türkiye'de proleter devrimci hareketi yeniden başlatmışlardır (Yani daha önce Türkiye'de böyle bir hareketten bahsedilemez!)

İşte böyle hareketler Türkiye'deki proleter devrimci cepheyi oluşturmakta. Bizler böylesine rezil bir cephe olmadığımız için son derece mutluyuz.

Ayrıca Yeni PDA'cılarımızın Çin şablonculuğu, Ulusal kurtuluş savaşlarına karşı tavırları da kendini ele veriyor:

Bu duruma en güzel örnek; Halkın Kurtuluşu gazetesinin 17. sayısındaki, «Sovyet sosyal-emperyalistleri Angola ve Afrika'da yayılıyor» başlıklı yazıda bulunuyor. Bu şabloncu görüşün kendi beynini (tabii ki *varsa) çalıştırmaya hiç gerek* duymadan, kopyacılık yapmasının kendisini ne kadar acınacak durumlara düşürdüğünü göstermesi bakımından adı geçen yazı oldukça ilginç.

Konunun daha iyi anlaşılması için başka bir örneği de göz önüne alalım. Emekçi dergisinin 20-21-22. sayısında «Çin Halk Cumhuriyeti Afrika devrimine karşı mı?» başlıklı yazıda yazar Wilfred BURCHETT'in Angola hakkındaki görüşleri alınmış. Yazar hakkındaki kısa bilgi ise şöyle:

«Aşağıda sunduğumuz yazı ünlü devrimci yazar Wilfred BURCHETT'in kaleminden çıkmıştır. Yazıyı ilk defa yayınlayan Afrique-Asie dergisi BURCHETT'i şöyle tanıtıyor:

«Dergimizin yazarı ve yoldaşımız Wilfred BURCHETT, daha ilk gününden ve özellikle Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluşundan beri, en çetin günlerde Çin devriminin içten ve ateşli bir dostu ve savunucusu olmuştur. «Çin: Bir Başka Nitelikte Hayat» adlı kitabı, Çince dahil onbeş dile çevrilmiştir. Bu kitap, yazarının Çin halkı ile ve onun devrimi ile

sıkı dayanışmasının kanıtıdır. Aşağıdaki yazıyı BURCHETT Luanda'da yazdı. Yazı, yazarının meslek hayatında her zaman göstermiş olduğu, lâyık olduğu saygı ile değerlendirilmesi gereken eleştirici ve tam bağımsız tutumu yansıtmaktadır. Bu bakımdan Wilfred BURCHETT'in vardığı sonuçlar daha da ilginç olmaktadır. S.M.»

Şimdi Angola hakkında Halkın Kurtuluşu'nun ve Wilfred BURCHETT'in neler dediğine bakalım:

«Ulusal kurtuluş sağlanır sağlanmaz, Sovyet sosyal-emperyalistleri, silahlı güçleriyle okyanuslar ötesinden gelerek, bu ülkeye açıkça müdahale etti. Bağımsızlığını henüz kazanmış bu genç ülkede, emperyalist hakimiyetini kurabilmesinin uygun şartlarını yaratmak için, kurtuluş örgütleri arasına nifak tohumları saçtı ve iç savaşı kışkırttı. Öte yandan, ırkçı Güney Afrika rejimini de yayılma ve saldırı ihtiyacı dürtüsüyle bu ülkeyi askerlerle işgal etti ve kendi çıkarlarını koruma bahanesi altında içişlerine doğrudan müdahale etti. Böylece Angola, yabancı askeri güçlerin yer aldığı ve binlerce siyah derili insanın öldürüldüğü kanlı bir iç savaşa sahne oldu.

«Angola'da cereyan eden olaylar, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi'nin dünya hegemonyası uğruna giriştikleri ve her geçen gün şiddetlenen mücadelenin bir sonucudur. Ve esas olarak, yüzüne sosyalizm maskesi geçiren emperyalist Sovyetler Birliği'nin sömürgeci yayılma politikasını bütün şiddetiyle sürdürmesinin ve Güney Afrika'daki önemli stratejik noktaları ele geçirme isteğinin bir sonucudur.

«Sosyal-emperyalistler, amaçlarına ulaşabilmek için üç kurtuluş örgütünden birini MPLA'yı diğer ikisine karşı destekleyerek aralarındaki çelişmeyi iç savaşa çevirdiler. Onların ateşkes üzerinde vardıkları anlaşmayı ve diğer bir çok anlaşmayı sabote et-

tiler. Ulusal birliğin sembolü olan, geçici hükümetin yıkılışına sebeb oldular.

«Egemenlikleri altında tuttukları Kübalılardan onbin asker gönderdiler. Angola'ya müdahale eden yabancı askerler, iç savaş sırasında pek çok kasaba ve köyü bombardıman edip yerli halktan binlercesini öldürdüler.

«Gerçekten sosyalist olan bir ülkenin, bu şartlar altında başka bir ülkenin topraklarında ne işi olabilir? Bağımsız bir ülkenin iç işlerine müdahale etmeye, iç savaş kışkırtıcılığı yapmaya ve iç savaşa taraflardan birinin yanında çarpışmaya ne hakkı olabilir?

«Angola'ya yapılan müdahale ayni zamanda öteki süper devlet ABD'nin de bu ülkeye müdahalesine zemin hazırlayan bir tutumdur.

«Angola sorununda doğru tavır sömürgeciliğe karşı savaş boyunca Angola halkına her alanda destek olmak bağımsızlığın ilanından sonra ise hiç biride proletaryayı temsil etmeyen kurtuluş örgütlerinden birini diğerine karşı destekleyerek, iç savaş kışkırtıcılığı yapmak değil tam tersine Angola halkının birliğini savunmaktı. Güney Afrika ırkçılarının ve Sovyetlerin müdahalesine karşı çıkmak, «Angola'nın kaderini Angola'lılar tayin eder» ilkesini savunmaktı.» (Halkın Kurtuluşu, sayı: 17)

Yeni PDA'cılarımızın görüşlerini şöyle özetlemek mümkün;

1) Bağımsız Angola'ya önce Sovyetler müdahalede bulundu.

2) Kurtuluş örgütleri arasına nifak tohumları saçtı, iç savaşı kışkırttı.

3) Buna karşılık ırkçı Güney-Afrika rejimi kendi insiyatifi ile Angola'ya asker soktu.

4) Angola'da cereyan eden olaylar, Angola halkının emperyalizm'e, onun kiralık askerlerine, sa-

tılmış ordularına karşı bir bağımsızlık savaşı değil iki süper gücün dünya hegemonyası uğruna giriştikleri mücadelenin bir sonucudur.

5) Angola'da çarpışan üç örgütte kurtuluş örgütüdür (CIA tarafından kurulan FNLA ve Portekiz Sömürgeciliğinin maşası UNİTA saflarında yarıya yakın paralı askerlerin savaştığı bu iki örgütte kurtuluş örgütüdür.)

6) Angola'da bulunan Küba askerleri Sovyet sosyal-emperyalizminin Angola'ya müdahalesinin kanıtıdır. (Çünkü, Küba Sovyetler Birliği'nin egemenliği altındadır.)

7) Angola'ya müdahale eden yabancı askerler (burada Kübalı askerler kast ediliyor) pek çok kasaba ve köyü bombardıman edip, yerli halktan binlercesini öldürdüler.

8) Sovyetler Birliği sosyalist bir ülke olsa Angola'nın iç işlerine müdahale etmez, iç savaş kışkırtıcılığı yapmaz ve iç savaşta taraflardan birinin yanında yer almaz.

9) Sovyetler Birliği'nin Angola'ya müdahalesi ABD'nin de bu ülkeye müdahalesini doğurmuştur.

10) Son olarak Angola sorununda doğru tavır: Angola bağımsızlığına kavuştuktan sonra emperyalist saldırıya uğrasa da biz bu saldırıyı kınamalı ancak Angola'ya askeri yardımda bulunmamalıyız, zira bu Angola'nın iç işlerine müdahale olur. Angola'nın kaderini Angola'lılar tayin eder.

Şimdi de yeni PDA'cılarımızın şablonculuklarının nerelere vardığını gerçekleri ne derece tahrif ettiklerini görelim:

«İşte olayların zaman sırası:

«Mart 1975: Zaireli nizami ordu birlikleri Angola'yı işgal ediyor ve Holden Roberto'yu Carmuna (Uijé) de ve Kuzey Angola'nın diğer kentlerinde iktidara yerleştiriyorlar.

«**Ağustos 1975:** Güney Afrika birlikleri, kanunsuz olarak işgal etmekte oldukları Namibie'deki üslerinden hareketle Angola içerlerine doğru ilerliyor ve Kuangar ve Kalai bölgelerine yerleşiyorlar.

«**23 Ekim 1975:** Nizami Güney Afrika birlikleri, bir zırhlı tugayın ve bir topçu tugayının desteğinde Kuzeye doğru 1000 km'den fazla ilerliyor ve ancak Kueve nehrinde, Grabela'nın hemen güneyinde MPLA kuvvetleri tarafından durduruluyor.

«**7-10 Kasım 1975:** Portekizli paralı askerlerin ve Güney Afrika zırhlı birliklerinin desteğinde Zaire nizami ordu birlikleri Luanda'nın 17 km. yakınına kadar ilerliyorlar, saldırıları her seferinde MPLA birlikleri tarafından püskürtülüyor.

«**10-11 Kasım 1975:** MPLA bağımsızlığını ilan ediyor ve Angola Halk Cumhuriyetini kuruyor. Angola Halk Cumhuriyeti, bağımsız ve hükümran bir devlet olarak, Güney Afrika birliklerini yurttan kovmak için Küba'nın ve Sovyetler Birliği'nin yardımını istiyor.

«MPLA'ya Sovyet silahlarının gelmesinin, Amerikalıların FNLA ve UNİTA'ya 50 milyon dolarlık yardımda bulunmalarından çok sonra olduğunu bizzat ABD itiraf etmiştir.

«Böylece Güney Afrika işgalini «Sovyet-Küba saldırısı»na bir tepki olarak göstermeye kalkışmak gerçeği tümüyle çarpıtmaktan başka bir şey değildir. Güney Afrika ve Zaire birliklerinin olduğu gibi, paralı askerlerin de Angola'yı işgal etmelerine engel olmak için, bir çokları hayatlarını vermiş olan Kübalı askerleri «paralı asker» saymak da yanlış ve haksız bir suçlamadır. Nasıl ki, Kore savaşı sırasında, Kore Demokratik Cumhuriyetinin Amerikan kuklaları tarafından işgalini defederken bir çokları hayatlarını vermiş olan Çin Halk Cumhuriyetinden gelme gönüllüleri de «paralı asker» olarak nitelen-

dirmek saçma ise tıpkı Çinlilerin Vietnam savaşında ikmal yollarının savunulmasında Vietnamlılara yardım ederken yaptıkları gibi, Kübalılarda Angola'da proleter enternasyonalizminin gereğini yerine getirmişlerdir.

«1957'de Dünya Komünist Partileri Konferansında, karar taslağındaki «devrim ihraç edilmez» pasajının değiştirilmesi konusunda haklı olarak direnen Çin delegasyonu olmuştur.

«Çinliler bu pasaja, karşı-devrimin de ihraç edilemeyeceği, devrimci savaşa girişmiş olan ve bir karşı devrimci müdahaleye uğrayan bir halkı desteklemek için, silahlı kuvvetler dahil her türlü yardımda bulunmanın iktidardaki komünist partilerinin görevi olduğu sözlerinin eklenmesi için direnmişlerdir...»

«Bu cinsten beyanlar Çin'in düşmanlarını sevindirir ve dostlarını üzer. FNLA-UNİTA'nın bozguna uğratılmış, dağıtılmış ve foyası iyice ortaya çıkmış birliklerinin sözde vermekte oldukları gerilla savaşı gibi hayal ürünü iddialar ileri sürmek; LUANDA'da işçilerin ayaklanması üzerine; Sovyet komutası altında birliklerin yüzelli bin Angola'lıyı katlettiği ve halkın varını yoğunu talan ettiği vb. yolunda söylentiler yaymak tam anlamıyla gülünç duruma düşmektir.

«Angola halkı, kimin talan ettiğini, kimin katliama giriştiğini pek iyi biliyor. Talan ve katledenler FNLA ve UNİTA hareketinden idiler; Zaire ve Güney Afrika nizami birlikleriydi ve toplumun kokuşmuş bataklıklarından toplama paralı askerlerdi.

«Ama çoğu zenci olan ve ataları esir olarak Angola toprağından koparılıp götürülmüş olan Kübalı askerlerin örnek devrimci davranışına herkes hayrandır.

«1971 yazında, en yüksek düzeyde bir MPLA delegasyonu, Çin'de iyi karşılanmıştı. Başkan Agos-

tinho NETO ve genel sekreter Lucio LARA bu delegasyonda yer almakta idiler. Bunlar, ülkelerindeki durumu ve oradaki üç hareketin rolünü açıkladılar. Başbakan Çu Enlai ve en önemli yardımcılarından bazıları, UNİTA'nın Portekizlilerin hizmetindeki bir kukla örgütten başka birşey olmadığı ve FNLA'nın da CIA denetiminde olduğu kendilerine anlatıldığında dikkatle dinlediler. Çu Enlai'nin UNİLA konusunda bazı itirazları oldu. Ama MPLA liderlerine suçlamalarını kanıtlayabildikleri taktirde Çin'in davranışının ona göre olacağını söyledi. Ama FNLA konusunda Çu Enlai şöyle dedi: **«Biz Holden ROBERTO'nun Amerikan emperyalizminin resmen ajanı olduğunu biliyoruz.»**

«Ne var ki Holden ROBERTO ve onun FNLA'sı için (askeri danışmanlar dahil) yardımın artması bundan sonra oldu. Bu arada Zaire'nin Cumhurbaşkanı MOBOTU'da eller üstünde tutuluyordu.

«UNİTA'nın Portekiz'in yeni sömürgeciliğinin bir aletinden başka bir şey olmadığını gösteren kesin kanıtlar, Portekiz'de Nisan 1974 «yüzbaşılar darbesi»nden pek az sonra Pekin'e sunuldu. Portekiz istihbarat örgütü PİDE'nin dosyalarından alınma bu kanıtlar, silahlı kuvvetler hareketinde o dönemde en yüksek bir yeri olan ve UNİTA'nın yöneticisi Jonas SAVİMBİ ile Angola'daki Portekiz baş kumandanlığı arasındaki gizli ilişkileri bilme durumunda olan bir kişi tarafından doğrudan doğruya sağlanmıştı. (SAVİMBİ ile Portekiz askeri baş kumandanlığı arasındaki haberleşme, MPLA'nın kendi deneyi ile pek iyi bildiği bir gerçeği doğruluyordu: Söz konusu olan MPLA'yı yok etmeyi amaç edinen dolaysız askeri işbirliği idi).»

1975 Mayısında ikinci kez Pekin'e giden MPLA delegasyonunun Çin delegasyonuna «Alvor anlaşmalarının eksiksiz uygulanmasını sağlamak için MPLA'

nın elinden geleni yaptığı, ama UNİTA ve FNLA kuvvetlerinin ABD'nin kışkırtması ile başkan NETO'nun haraketini ezmekten başka bir amaç gütmedikleri yolunda uzun ve sabırlı açıklamalar»ı boşunaydı.

«Ben Alvor anlaşmalarında hazır bulundum ve varılan anlaşma olumlu sayılabilirdi. Tıpkı Vietnam savaşını sona erdirmesi gereken Paris anlaşmasının olumlu sayılabileceği gibi. Her şey anlaşmaları imzalayanların iyi niyetine bağlydı.

«Ama ABD'nin sonuna kadar desteklediği FNLA ve UNİTA tıpatıp Vietnam'da TİYÖ rejimi gibi hareket ettiler. Alvor anlaşmasını, MPLA'yı yok etme yolunda girişimlerini yoğunlaştırmak ve yeni sömürgeciliğin kuklası bir düzeni kabul ettirmek için kullandılar.» (Emekçi, sayı: 20-21-22, s: 45-56)

Sanırız konuya Wilfred BURCHETT'in sözleri yeterince açıklık getiriyor. Yeni PDA'cılarımız subjektivizmin içine öylesine gömülmüşlerdir ki, şablonculuğu kendilerine öylesine rehber edinmişlerdir ki, doğrulukları hrkesce bilinen, körlerin görüp sağırların duyduğu gerçekleri bile inkâr eder duruma gelmişlerdir.

KURTULUŞ

Parlamentarizm ve 5 Haziran Seçimleri

1977 yılında yapılacak seçimlerin öne alınmış olması seçim üzerine olan tartışmaları en aktüel konu haline getirmiştir. Oligarşinin içerisine düşmüş olduğu ekonomik ve siyasal istikrarsızlık nedeniyle, MC Hükümeti daha fazla batmadan erken seçimlere gidilmesini istemiş ve bu yolla nisbi bir istikrara ulaşabileceğini ummuştur. Oligarşinin bu umudunun ne ölçüde gerçekleşeceği tartışma konusudur. Nedenleri derinde yatan ekonomik ve siyasal sorunların temelden çözülebileceğini umacak kadar ahmak bir oligarşinin söz konusu olmadığını düşünecek olursak seçimlerden ne umulabileceğini de kavramak zor olmayacaktır. Oligarşinin seçimlerden umduğu sonuç kaba tabirle, birazcık olsun nefes alabilmektir.

Siyasi yapıdaki parçalanmışlık 12 Mart sonrasının belirgin bir özelliğidir. Toplumda sınıfsal mücadelenin sertleştiği her dönemde siyasal parçalanmalar da mukadder olmuştur. Türkiye'de 1960 ve 1971'lerden sonra görülen durum da budur. 1960 sonrası siyasal parçalanma daha alt bir düzeyde olan sınıf mücadelesine paralel olarak hakim sınıflar açısından daha kolay telafi edilebilecek bir olay olmuşsa da, 1971 döneminde süren sınıf mücadelesinin paralelinde ortaya çıkan siyasal parçalanma aynı

ları olan profesyonel politikacıların hangilerinin seçileceği anlamından öte büyük bir anlam taşımaz.

Avrupa'da gelişen burjuva demokrasisi, proletaryanın önüne seçim ve parlamenter mücadele nedir ne değildir, bu arenada proletaryanın yerine getirmesi gereken görevler nelerdir? sorularını dikmiştir. Burjuvazinin egemenliğini sürdürmesinin araçlarından biri olan seçim sistemi proletarya içinde egemenlik yaratabilmenin araçlarından biri olabilir mi sorusu bir çok oportünist tarafından olumlu olarak cevaplandırılırken Engels şöyle diyordu;

«Mülk sahibi sınıf, doğrudan doğruya, bütün yurttaşlara tanınan genel oy hakkı aracıyla hüküm sürer. Ezilen sınıf, yani gerçekte proletarya kendi kendini kurtarmak için yeteri kadar olgunlaşmadıkça, çoğunlukla, varolan toplumsal rejimi, mümkün tek rejim olarak düşünecek ve siyasî bakımdan söylemek gerekirse, kapitalist sınıfın kuyruğunu, onun aşırı sol kanadını teşkil edecektir. Ama, kendini kurtarmakta daha yetenekli bir duruma geldiği ölçüde, proletarya ayrı bir parti teşkil eder ve kapitalistlerin temsilcilerini değil kendi öz temsilcilerini seçer. Öyleyse, **genel oy hakkı, işçi sınıfının olgunluğunu ölçmeyi sağlayan göstergedir** (a b ç). Bugünkü devlet içinde bundan daha fazla bir şey olamaz ve asla olmayacaktır; ama bu kadarı da yeter. Genel oy hakkı termometresinin, emekçiler için kaynama noktasını göstereceği gün, onlarda kapitalistler gibi, ne yapmaları gerekiyorsa onu yapacaklardır.» (1)

Burada kısaca anlatılan, seçimlerden proletaryanın esas olarak neyi umabileceğidir. Buna birtek cevap verilmektedir: İşçi sınıfının olgunluk düzeyi nedir sorusunun cevabı. Elbette bu tek cümlelik ifade burada kalmaz. Devrim açısından sorulan işçi sınıfının olgunluk düzeyi nedir sorusu, aynı zamanda, bu olgunluk düzeyine paralel mücadele taktiklerinin

de yaratılması demektir. Bu taktiklerin başında, işçi sınıfının olgunluk düzeyine paralel olarak parlamentoya göndereceği kendi temsilcilerinin sürdürecekleri siyasi mücadele taktikleri gelir. Bu taktikler bütünüyle esas siyasi gerçekleri açıklama kampanyasına hizmet eder yani işçi sınıfı temsilcileri parlamentoya yasama organının işleyişine, yeni yasalar çıkarılmasına yardımcı olmak hatta işçi sınıfının lehine bir takım iyileştirmeler için mücadele etmek üzere değil, bizzat o parlamentonun işleyişini açığa çıkarmak suretiyle onu işleyemez hale getirmek, siyasî gerçekleri parlamento kürsüsünden de halk kitlelerine haykırmak için yararlandıkları bir işleyiştir. Kısacası, proletaryanın temsilcileri parlamentoya oportünistlerin yaymaya çalıştığı «ileri demokratik bir düzen!», «halktan yana bir hükümet!», «Devletin demokratikleştirilmesi!» gibi hayaller uğruna mücadele etmek üzere değil, devrim mücadelesinde bir kürsü daha elde etmek üzere giderler.

Bu söylenenler, evrimci bir anlayışa sahip olanlar için anlaşılmaz şeylerdir. Şu türden sorular yöneltirler; «Proletaryanın elli tane temsilcisi parlamentoda olsa az iş mi yaparlar? Elbette, verilecek cevap «Çok iş yaparlar» olur. Ama yapılan işin çokluğu değil mahiyetidir bizi ilgilendiren. Evrimci anlayışa sahip oportünistler için yapılacak olan çok iş, burjuva yasallığının çerçevesinde işçi sınıfı lehine olduğunu düşündükleri yasaların çıkarılması, burjuvazinin getirdiği yasa taslaklarında düzeltmeler yapmak, ara sıra da bir kaç siyasî gerçeğe dokunmaktır. Yani Devrimci mücadelede yan ürün olarak ortaya çıkabilecek ne kadar olgu varsa, onları esas olan durumuna getirmektir. Oportünistler bunu yapmakla da hareketin iki biçiminden biri olan devrimci hareketi, devrimci dönüşümü reddetmiş olurlar. Düzensel ögeler haline gelmiş olurlar.

UZLAŞMA VE BOYKOT

İkinci enternasyonalin parlamenter mücadele konusundaki günahları hemen hemen bütün ülkelerde bu mücadele taktiğine karşı olan bir güvensizliği sol bir sapmaya kadar gelişmesine neden oldu. Birçok Avrupa ülkesinde Komünistler ikinci enternasyonalin bu parlamentarist çizgisine karşılık sol bir sapma geliştirdiler. Bu günahtan bütünüyle arınabilmek umuduyla, örneğin Alman «Sol» komünistleri şöyle diyorlardı:

«Tarihi ve siyasî bakımdan artık zamanlarını doldurmuş olan parlamenter mücadele biçimlerine her türlü dönüş kesin olarak reddedilmelidir.» (2)

Parlamentarizmin tarihi bakımından zamanını doldurmuş olduğu tesbiti doğru bir tesbit olmaktadır. Çünkü artık burjuva parlamentarizminin yerine proletarya diktatörlüğü dönemi başlamıştır. Bu tarihi olarak doğru olmakla birlikte Lenin'in belirttiği gibi siyasi olarak aynı derecede doğru değildir. «Evrensel tarih ölçüsünde sorunları ele aldığımızda hesabımızı on yıllarla yaparız. Evrensel tarih bakımından birşey, on yıl ya da yirmi yıl önce olmuş ya da sonra olmuş önemli değildir; bu, evrensel tarih bakımından, yaklaşık hesaplarla bile hesaplanması olanaksız olan önemsiz bir niceliktir» (3) diyor Lenin. Soruna on yıllarla bakıp, bu on yılları evrensel tarih bakımından önemsiz nicelikler olarak değerlendirir, her aynı şeyi güncel siyasi gelişim açısından söyleyemeyeceğimizi hemen farkederiz. Yani evrensel tarih açısından önemsiz nicelikler olarak ele almış olduğumuz bu on yıllar güncel siyasi mücadele açısından karşımıza yeni görevler dikebilir.

Güncel siyasi mücadele açısından Lenin'in sormuş olduğu **«bizim için** zamanını doldurmuş olan bir şeyin, sınıf için zamanını doldurduğuna, yığınlar için

zamanını doldurduğuna inanmak gerekir mi?» sorusu bizim parlamentarizm konusuna yaklaşımımızdaki anahtar sorusudur. Bu soruya verilecek cevap ki cevabını büyük ölçüde kendi içerisinde taşıyor sorunun temelde halledilmiş olması demektir. Eğer birşey kitleler için henüz zamanını doldurmamış ise Sosyalistler açısından yerine getirilecek görevler ortada duruyor demektir. Ve «eğer milyonlarca **proleter** sadece genel olarak parlamentarizmden yana olmayıp, aynı zamanda açıkça karşı-devrimci iseler, parlamentarizmin siyasî bakımından zamanını doldurmuş olduğunu, nasıl söyleyebiliriz!?» Konuya son derece açıklık kazandıran uzun bir pasajı Lenin'den aktaralım:

«Yığınların seviyesine inilmemesi gerektiği, bir sınıfın en geri kalmış hatları seviyesine inilmemesi gerektiği tartışma götürmez. Senin görevin o katlara acı gerçeği söylemektir. Geri kalmış katların, burjuva demokratik ve parlamenter ön yargılarını, önyargı olarak nitelendirmek görevinizdir. Ama aynı zamanda (Sadece en bilinçli öncüsünün değil) bütün sınıfın bilincinin ve hazırlığının, (sadece ilerici unsurlar değil) emekçiler **yığının** tümünün bilincinin ve hazırlığının **gerçek** durumunu **dikkatle** gözlemek de görevinizdir. «Milyonlarca» değil de sadece oldukça önemli bir sanayi işçisi **azınlığı,** katolik papazların peşinden gitseydi ve bir tarım işçileri azınlığı büyük toprak sahiplerinin ve kulakların (Grossbauern) ardından gitseydi bile, bundan çıkacak olan sonucun, parlamenterizmin Almanya'da **henüz** siyasi bakımdan zamanını **doldurmamış** olduğu ve devrimci proletaryanın partisi için parlamenter seçimlere ve parlamenter mücadeleye katılmanın, özellikle kendi sınıfının geri kalmış katlarını eğitmek için, özellikle ezilen ve cahil köylü yığınlarını uyandırmak ve aydınlatmak için **zorunlu** olduğu

şüphe götürmez. Burjuva parlamentosunu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücümüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız, **özellikle** hâlâ papaz takımının ve taşra kovuklarının boğucu havasının hayvanca bir bilinçsizlik içinde tuttuğu işçiler mevcut olduğu için, bu kurumlarda çalışmalısınız. Bunu yapmazsanız gevezeden başka birşey değilsiniz!» (4)

Gerçekten Lenin'in yargısına katılmamak mümkün değil ve eğer gevezeden başka birşey olmak istiyor isek paragrafı bir kez daha dikkatle gözden geçirmeliyiz. Her defasında aynı sonuca ulaşacağızdır: Kitlelerin somut durumuna göre mücadele taktiklerimizi düzenlemeye çalışmamız gerekir, kitleler hâlâ, hacı, hoca burjuva reformistlerin peşlerinde iseler bir kez daha düşünmeliyiz. Burjuva parlamentolarında ikbal arayarak değilde devrimci bir biçimde katılış geri yığınlara bu parlamentonun niçin tasfiye edilmesi gerektiğini kavrattırma da daha büyük kolaylıklar sağlar. Sorun bu noktasından ele alındığında kitleler arasında parlamenter hayaller yayma değil, bilakis varolan bu hayallerin yıkılabilmesi için üzerimize düşen görevi yerine getirmiş oluruz.

Devleti sınıflar üstü görmeye, yahut onun sınıflar üstü bir hale getirilebileceği imkanına mütemayil küçük burjuva-Sosyalist kafalar için parlamenter mücadele kitleler arasında parlamenter çözüm hayallerinin yayılmasına hizmet etmekten bir adım öteye varamamaktadır. Proletarya partisi sorununu kavrayamayışın yanında işte bu anlayıştır ki küçük burjuva-Sosyalistlerini, başka hiçbir adım atmadan İçişleri Bakanlığına baş vurarak bir parti oluşturmaya itmektedir.

İşte tarihi olarak zamanını doldurmuş olmasına rağmen siyasi açıdan zamanını doldurmamış olması

parlamento'nun Sosyalistlerin içinde yer alabilecekleri bir mücadele alanı olmasını, yani ortadan kaldırmaya güçlerinin yetmediği müddetçe, onu ortadan kaldırabilmek amacıyla onunla belli bir dönem için uzlaşılmasını getirmektedir. Böylesine bir uzlaşma, sosyalist ilkelere tecavüz etmediği müddetçe sosyalistlerce kabul edilebilecek bir uzlaşmadır. Onu yaşatmak amacıyla değil yıkmak amacıyla yapılmış bir uzlaşmadır. Onun tarihi olarak zamanını doldurmuş olan kurum olduğunu kitlelere kavratmak amacıyla yapılmış bir uzlaşmadır. Marksistler tarihin dolambaçlı bir yol çizerek ilerlediğini bilirler. Ve bu dolambaçlardan Marksitlerde geçmek zorundadırlar. Marksistlerin ayırdedecekleri, önlerine doğrudan gidebilme imkanlarının çıktığı durumlarda, dolambaçlara sapmak yerine doğrudan ilerleyen yol üzerinde yürüyebilmektir. «Tarihteki her dolambaçlı yol bir uzlaşmadır; artık yeniyi bütünüyle olumsuzlayamayacak duruma gelmiş olan eski ile, eskiyi henüz bütünüyle devirecek kadar güçlü olmayan yeni arasındaki bir uzlaşmadır. Marksizm, uzlaşmaları bütünüyle reddetmez. Marksizm bunlardan yararlanılmasının gerekli olduğunu kabul eder ama bu hiçbir zaman, canlı ve işleyen bir tarihsel güç olarak Marksizmin uzlaşmalara karşı enerjik bir biçimde mücadele etmesini engellemez.» (5)

Sosyalistlerin parlamentoya karşı olan tavırları da elbetteki tüm devrimci süreç boyunca aynı kalamaz. Sosyalistler parlamentoya karşı olan tavırlarını onu ilericiliği, gericiliği, tarihsel olarak zamanını doldurmuş olması noktalarından kalkarak değil, somut şartların tahlili sorunu olarak ele almalıdırlar. İçeride yaşadıkları tarihsel koşullar Marksistlerin parlamentoyu boykot etmelerini de gerektirebilir.

Boykot, ya yeni ortaya çıkmakta olan bir egemenlik aracının ortaya çıkmasını engellemek, işleyi-

şine mani olmak, ya da uzun zamandır var olan böyle bir kurumun ortadan kaldırılması en azından işleyişinin bozulması, etkinliğinin bitirilmesi amacıyla yapılır. Eğer Marksistler boykotu uygularken bu amaçları gerçekleştiremeyecek objektif ve subjektif koşullar içerisinde bulunuyorlarsa, o temsili kurumlara katılarak onlardan yararlanmak zorundadırlar. Bu nedenledir ki yayılmak istenen anayasacı, parlamenter hayalleri yıkmak amacıyla kararlaştırılacak bir boykot eylemi somut şartların doğru olarak değerlendirilmesini gerekli bulur. Çünkü boykot pasif bir geri çekilme harekatı değil aktif yıkıcı bir eylem olmak zorundadır. Lenin'in şu paragrafı açıklığa kavuşturuyor: «Boykot, doğrudan doğruya eski rejimi devirmeyi, ya da en azından, saldırı devirmeye yetecek ölçüde güçlü olmadığı durumda, o kurumu kuramayacak, onu işletemeyecek ölçüde zayıflatmayı hedefleyen bir mücadele aracıdır. Sonuç olarak boykotun başarılı olması için, eski rejime karşı doğrudan bir saldırı, ona karşı bir ayaklanma ve bir çok durumda, ona karşı kitlesel baş kaldırma (bu türden kitlesel başkaldırma bir ayaklanmayı hazırlamanın koşullarından biridir) olması gerekir. Boykot eski düzenin tanınmasının reddidir. Yani boykot, ifadesini örgütlerin sloganlarında ve haykırışlarında değil, eski sistemin yasalarına kafa tutan, yasa dışı olsa bile sistemli bir biçimde gerçekten var olan yeni kurumlar vb. yaratan halk kitlelerinin hareketinde bulur. Böylelikle boykotla geniş bir devrimci yükseliş arasındaki ilişki açığa çıkar: Boykot, mevcut kurumun yalnızca örgütlenme biçimini reddeden bir mücadele aracı değil aynı zamanda onun da varlığını reddeden bir mücadele aracıdır. Boykot eski rejime karşı açık savaş ilanı onun üzerine *doğrudan bir saldırıdır.* Geniş bir devrimci yükseliş olmadan, geçmişte olduğu gibi (1905 döneminde — Kurtuluş) es-

ki yasallık sınırlarının dışına taşan bir kitlesel huzursuzluk olmadan başarılı bir boykot diye bir sorun olamaz» (6)

SEÇİMLERE KATILMA

Lenin'in yukarıdaki paragrafı boykot konusundaki tartışmayı bitirir. Zikredilen koşullar dışında Marksistler anayasacı hayalleri yıkmak için içinde yer alabilecekleri parlamento içerisinde çalışıp onun siyasi gerçekleri açıklamada bir kürsü olarak kullanırlar.

Türkiye'nin somut *koşullarına baktığımızda* göreceğimiz, uzun yıllardır var olan bir parlamento, hacı, hoca takımı ve reformist burjuvaların kuyruğuna takılmış geri geniş kitleler olacaktır. Hatta anayasacı hayaller o kadar içe işlemiştir ki, kendisine komünist adını veren bir takım insanlar burjuva reformistlerinin sağlayacağını umdukları legalite uğruna siyasi çizgilerini dahi bir yana koyabilmektedirler. Bu somut durum karşısında marksistler parlamentonun siyasi olarak ömrünü tamamlamış olduğunu, dolayısıyla boykot şiarının geçerli olduğunu iddia edemezler. Tek bir seçenek vardır; parlamentoya katılmak. Ancak Türkiye'de sorunun çaprazlığı da bu noktadan sonra başlamakta, esas olarak sapmalar kendilerini bu noktadan sonra ele vermektedirler.

«İleri demokratik bir düzen» şiarı ile sahnede yer alan bir takım hain oportünist, işçi sınıfı aristokratları, mevcut hallerinden memnun bir şekilde kitleleri 141-142 kaldırılacak, devlet demokratikleşecek, legalite ortamı doğacak diye aldatarak tekelci burjuvazinin reformist partisi CHP'nin kuyruğuna takmakta, kuyruğuna takması yetmediği gibi bir de işçileri CHP militanı haline sokmaktadır. Burada bir ittifakın olduğu, ilkelere dayandığı iddia edilerek

söylediklerimize karşı çıkabilirler. Belki bir takım ilkelere bağlıdırlar ama bunlar asla marksizme ait ilkeler değil, işçi aristokratlarının kendi çıkarlarına ilişkin ilkelerdir. Tekelci burjuvazinin reformist partisi CHP'nin kendi azami programına koymuş olduğu ve alternatifsizlik içerisinde bulunan geniş halk kitlelerini kuyruğuna takabilmenin bir aracı olarak gördüğü bir takım tedbirler marksistlerin uzlaşma zeminini oluşturamaz; uzlaşma bir yana koşulsuz destekçileri olma sonucunu ise hiç doğuramaz. Böylesine bir programa koşulsuz destek verecek olanlar proletarya önderleri değil, ancak proletarya hainleri olabilir. Ancak sınıf mücadelesini sırça köşklerinden yönlendirebileceğini zanneden devrim kaçkını mülteciler böyle bir uzlaşmayı işçi sınıfının siyaseti olarak yutturmaya çalışabilirler.

Burjuvazinin diktatörlüğünü ve Kürdistan'ın sömürge statüsü içerisinde bulunduğu gerçeğini gizlemeye hizmet eden seçimler, özünde proleter sosyalistleri için bu gerçekleri açığa çıkarmanın bir aracı olarak kullanılabilecek iken oportünist ve revizyonistlerin sosyalist hareketi içerisine düşürdükleri parçalanmışlık durumu bu arenadan,gerek nicel ve gerekse nitel güçsüzlük sonucu, gerçek anlamda yararlanılmamasını getirmektedir. Proletarya partisinin olmadığı bu ortamda elbette yerine getirilebilecek yığınla görev mevcut idi. Güçsüzlüğü kabul etmeme kendisini dev aynasında görme hastalığına tutulmuş bir takım grupların cirit attığı bir ortamda bu görevlerde yerine getirilemez duruma gelmiştir.

Devrimciler, parti olmasa dahi sosyalist ortak adaylar tespit ederek seçim bloku oluşturabilirlerdi. Ancak bu tür çabalar için zaman çok geçtir.

Seçimlerde ne yapacağımız sorusuyla, seçim kampanyaları sırasında yerine getirilecek temel görev, başka zamanlarda olduğu gibi siyasi gerçekleri

açıklamak, anayasacı hayalleri yıkma çabası olmak zorundadır. Seçimlerde ne yapılacağı sorusu ise somut duruma bağlı olarak değerlendirilmesi gereken bir noktadır. Birçokları, halkın gerçek alternatifini ortaya getirememenin yarattığı çaresizlik içersinde ikinci soruyu soranları birinci sorunun cevapları ile oyalamaya çalışmaktadırlar.

Söylenecek bir tek doğru söz vardır. Biz genelinde bir alternatif sunma gücüne sahip değiliz. Ancak daha önce sürdürdüğümüz çabaların sonucu belirli yerlerde devrimci adayların desteklenmesi için mücadele edeceğiz.

Kitlelere en açık biçimde söyleyeceğimiz! «Bugün bizler sizin önünüze bir veya birkaç adayla çıkabilecek güce sahip değiliz. Yani sizlere seçimlerde tek doğru gerçek alternatifi desteklemeniz için genelinde yol gösterebilecek bir güce sahip değiliz. Yani sizlerin kendi temsilcilerinizin parlamento arenasında da siyasi gerçekleri açıklama kampanyasını sürdürmesini sağlayacak örgütlülüğe ve siyasal etkinliğe sahip değiliz.» olmalıdır. Bu durumda da genelinde bağımsız, ilerici demokrat adaylara, oy verilmesi CHP listesi içerisinde olabilecek ilerici, demokrat adaylara tercihli oy kullanılması doğru tavır olacaktır.

Böyle bir durumda olduğumuzu gerçekçi bir biçimde tespit etmek ancak proletarya sosyalistlerinin, halkın yararına olur. Bu durum, yerine getirmemiz gereken bir takım görevlerin hâlâ yerine getirilmediğini, en azından bu doğrultuda yeterince adımların atılmamış olduğunu kadrolara kavratabilmede iyi bir araç olarak kullanılmalıdır.

Sosyalizm adına yola çıkıp ta ortaya koyduğumuz gerçeklerin yanından geçmeye niyeti olmayan içerisinde bulunduğu durumu kavramamakta israr ederek işçi sınıfının tek temsilcisi olduğu iddiasın-

da olan TİP ise sosyalist hareketin içerisinde bulunduğu durumu gizlemeye devam etmektedir. Geniş kitle bağlarından söz eden, «goşistler» dediği grupların kitlelerden tecrit olmuş üç beş başıbozuk olduğu görüşünü yaymaya çalışarak kendi niceliğinin bunlardan çok farklı olduğu sanısını uyandırmaya çaba gösteren TİP'in gerçek niceliğinin bu seçimlerle birlikte açığa çıkmasının bir çok iyi niyetli unsur açısından önemi vardır. Nicelikle güç gösterisi yapabileceğini zanneden TİP'in gerçek niceliğinin açığa çıkmasına yardımcı olmak açısından oyla da olsa desteklenmemesi gerekir. İşçi sınıfının tek temsilci olduğu iddiasında bulunan bir grubun niteliğinin açık seçik görülebilmesinde kendi dayandıkları mantık açısından bu niceliğin açığa çıkmasında Türkiye Sosyalist hareketinin sağlıklı gelişimi açısından büyük yarar vardır.

KURTULUŞ

NOTLAR:

1 — Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni - F. Engels - Sol Yayınları - 1971 S. 239-240

2 — «SOL» Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı - Sol Yayınları - 1974, S. 54

3 — Y.a.g.e. S. 55

4 — Y.a.g.e. S. 57-58

5 — Collected Works, Lenin, C. 13, S. 23

6 — Y.a.g.e. S. 25

Genç Bir Komünist Olmak Üzerine

20 Ekim 1962'de «Komünist Gençlik»in bir toplantısında yapılan ve Obra Revolucionaria' nın 30. sayısında yayınlanan konuşma.

Bir devrimcinin en tatmin edici görevlerinden birisi, yıllar geçtikçe, devrim şafağında doğup, giderek biçimlenen ve güçlenen kurumları gözlemlemektir. Ufak çapta başlayıp, kitlelerle yapılan günlük çalışma ve ilişkilerle giderek bugünün devrimci hareketinin güçlü belirtileri haline gelen örgütlerin, kitleler arasında yaşayan ve otoritesi olan gerçek kurumlara dönüşmesini (dönüştüğünü) görmek kıvanç vericidir.

Genç Komünistler Birliği, değişik isimler ve biçimler geçirmesine karşın, hemen hemen, Devrimimizle yaşıttır. Esas yönüyle, isyan ordusundan oluşup, ismini de oradan almış olabilir. Orduyla bağlaşık (ittifak içinde) olan bir örgüttü ve amacı, en ivedi sorun olan ve ivedilikle çözüm bekleyen ulusal savunmanın yoğun görevlerine Küba gençliğini katmaktı (sokmaktı).

İsyan ordusunun önceki Eğitim Bölümünden, hem Genç Asiler Birliği, hem de Ulusal Devrimci Militanlar doğmuştu. Sonradan hepsi kendi birimle-

rini oluşturdular. Ulusal Devrimci Militanlar, silahlı vatandaşların güçlü bir toplamı ve savunmamız için orduyla beraber çalışan tüm silahlı halkın temsilcisi durumuna geldi. Genç Asiler Birliği ise, Kübalı gençlerin politik işlevlerini gerçekleştirdikleri bir örgüt oldu.

Devrim somutlaştıkça, ve biz ufukta yerine getirilmesi gerekecek işleri tanımlayabildiğimiz zaman, yoldaşımız FİDEL, gençlik örgütünün adını değiştirmemizi önerdi. Değişiklik örgütün ilkelerini açıklayıcı niteliktedir. Genç Komünistler Birliği doğrudan doğruya geleceğe yöneliktir. Bu örgütün belkemiğini sosyalist toplumun aydınlık geleceğinin görüntüsü oluşturur. Böyle bir toplum ileride, yeni bir toplumu kurma yolunda, şu anda durduğumuz zorlu geçidin diğer yakasındadır. Bu yol, sınıf diktatoryasına tamamiyle dayanmaktan başlayıp, sosyalist toplumdan geçip, son savaş yerimize yönelir: sınıfsız, mükemmel bir toplum, gelecekte sizin, yapımında, yönlendirilmesinde ve yönetilmesinde başında olacağınız toplum.

Genç Komünistler Birliği bu amaca doğru, hem Küba halkına hem de kendilerine ait olan simgeleri; inceleme, çalışma ve silahı yükseltiyorlar. Ve üyeler, hepimizin içinde olduğu bu savaşın sonucunu göremeden trajik bir biçimde ölen Küba Gençliğinin en değerli iki örneğine Julio Antonio Mella ve Camilo Cienfueges'a olan saygı ve şükranlarını pankartlarında dile getiriyorlar.

II. yıldönümümüz olan, bu hareketli kuruluş döneminde ülkenin savunması için yapılan sürekli hazırlıklar ve giderek büyük ölçüde hızlanan teknik ve teknolojik işler ve eğitim döneminde, sürekli olarak şu soruyu sormalıyız: Genç Komünistler Birliği nedir ve ne olmalıdır?

Genç Komünistler Birliği bir tek sözcükle tanımlanabilir: **Öncü.** Siz, arkadaşlarım, tüm eylemlerin öncüsü olmalısınız: Devrimin gerektirdiği fedakârlıkları, beraberinde ne getirirlerse getirsinler yapmakta ilk olmak; incelemekte ilk; ulusun savunmasında yine ilk olmak.

Ve sizler de bunları kendinize amaç edinmelisiniz, ama sadece; (bunlar) Küba gençliğinin istek ifadesi olduğu, sadece büyük halk kitleleri için kurumlaşmış olan bir işin ifadesi olarak değil; Genç Komünistler Birliğinin her üyesinin kendi kişisel, günlük görevleri olduğu için. Örgütünüz Devrim önderlerine girişimlerini gerçekleştirme olanağı veren, Başbakanımız tarafından birçok durumlarda uygulanan girişimleri ve işçi sınıfı içinden çıkan girişimleri gerçekleştirme olanağını sağlayan bir anahtardır. Tüm bu girişimler, onlardan doğacak eylemi daha da kolaylaştırmak (olası kılmak) için kesin talimatlar ve açık fikirler haline getirilmelidir.

Eğer ilk dürtüden sonra ortada bir örgüt yoksa, fikirler yararını yitirip, tekdüzeleşip, uyarcılığa (konformizm) dönüşür ve bir anıdan öteye gidemez.

Sizi uyarıyorum, çünkü Devrimimizin bu kısa fakat çok zengin dönemi içinde birçok kez, büyük girişimler, onları destekleyip, uygulayacak gerekli örgütsel araçların yokluğundan ötürü başarısızlıkla suçlanıp, yok olup gittiler (unutuldular).

Aynı zamanda, her biriniz teker teker, bir Genç Komünist olmanın, Genç Komünistler Birliğine ait olmanın, ne size başkalarınca bahşedilmiş, ne de sizin devlete veya Devrime bahşettiğiniz bir lütuf olmadığını unutmamalısınız. Genç Komünistler Birliğine dahil olmak yeni toplumda, bir gencin erişebileceği en yüksek şeref olmalıdır. Bunun, bir gencin var olduğu her an savunacağı bir şeref olması gerekir. Buna ek olarak ,(bu) sebat edilip, kişinin kendi is-

mini Genç Komünistler Birliği'nin yüce ismi içinde tanınması için herkese göstereceği bir şereftir.

Böylece, kendimizi bir birlik olarak düşünmeye, işçilerimiz ve yüce önderlerimizce sunulan girişimlere göre davranmaya alışarak ve aynı zamanda sürekli olarak, kendi davranışlarına dikkat eden, kendi ismini ve dahil olduğu örgütün ismini koruyan bireyler gibi hareket ederek, daha da hızlı ilerleyeceğiz.

Bundan yıllar sonra, geriye bakıp emeklerimizin sonucunu gözden geçirebileceğiz. Genç Komünistler Birliği'nin kuruluşundan beri büyük başarılar elde edilmiştir. Bunların en önemlilerinden biri olup, hayranlık uyandıranı, ülkemizin savunmasındaki katkısıdır.

Turquino'nun 5 tepesine ilk tırmanan gençler, askerlik örgütlerine kayıt olanlar, tehlike anında silahlarını omuzlayanların hepsi, düşman saldırısı ve istilasının beklendiği her yerde Devrimi savunmaya hazırdılar.

Playa Giron (Domuzlar Körfezi Sahilinin) gençleri Devrimimizi savunabilme, fedakârlıklarımızla yaratmış olduğumuz kurumları, tüm halkın yıllar süren savaşlar sonunda elde ettiği kazançları koruyabilme şerefine erişmişlerdir. Domuzlar körfezinde, 72 saatlik bir savaşla, Devrimimizin eski hali korunmuştur.

Düşmanın niyeti, tüm yurdumuza saldırı olanağı verecek derecede güçlü, bir iç havaalanını da içeren bir kıyı bölgesini, ileri güçlerine kurdurup, mühimmat ve askeri birliklerinin inmesini sağlayarak; ülkemizi insafsızca bombalamak; yerle bir etmek; haberleşme aygıtlarımızı unufak etmek; tarımımızı mahfetmek: Kısacası ülkemize kargaşalık tohumunu ekmekti. Halkın kararlı eylemi bu emperyalist saldırıyı 72 saat içinde silip süpürdü.

Daha çocuk olan genç insanlar baştan aşağı şan ve şerefe büründüler. Bugün onlardan bazıları, o kahraman gençliğin temsilcisi olarak buradalar; diğerleri ise, en azından isimlerini birer anı ve yeni savaşlarla, yeni kahramanlıklara ilham kaynağı olarak geride bıraktılar.

Ülkemizi savunma birincil görevimiz olduğu dönemde gençliğimiz hazırdı. Bugün ülkemizi savunma, yine görevlerimiz içinde en ön sırayı alıyor. Fakat yine de, Genç Komünistler Birliği'nin kılavuzu olan ve amaçlar birliğini ifade eden şu sözü unutmamalıyız: Ülkenin savunması sadece silahlı eylemle gerçekleşemez. Ülkemizin savunmasını, daha ziyade emeğimizle birleştirerek ve gelecekte onun büyümesini hızlandırarak yeni teknik kadroların oluşumunun temellerini atarak gerçekleştirmek zorundayız. Şu sıralarda, bu görev doğrudan doğruya silahlı eyleme eşit çok büyük bir önem kazanmaktadır.

Savunma sorunları başgösterdiğinde gençlik bunu hemen karşıladı. Genç askerler devrimin çağrısına cevap verip, ülkenin her köşesine yayıldılar. Sonuç olarak, çok zorlu geçen birkaç aylık bir savaştan sonra, - ki burada hem Devrim hem de eğitim şehitleri verdik. - Amerika için yepyeni olan bir durumu açıkladık: Küba cahillikten kurtulmuştur (okuyup yazamayanlardan arınmıştır).

Her düzeyde inceleme, şimdi bile, gençliğin görevlerinden biridir. Oriente'de, sadece ihracatımız için değil, hergün büyük miktarda kahve tüketen bizler için de önemli olan kahve mahsulünü toplayarak tatillerini yararlı hale getiren genç öğrenciler gibi inceleme ile çalışmayı bütünleştirmeliyiz. Bu çalışma, cehaleti ordadan kaldırma ile eşdeğerdir. Bu kişinin, diğer öğrenci arkadaşlarıyla devrim me-

sajımızı taşradaki dağlık bölgelere yaymak için zevkle, severek yapacağı bir fedakârlıktır.

Bu gibi çalışmalar çok önemlidir. Çünkü Genç Komünistler Birliği içindeki genç komünistler hem alıcı hem de verici durumundadırlar. Bazı durumlarda, verdiklerinden çok daha fazlasını alarak, yepyeni tecrübeler edinirler. Kurdukları yeni insani ilişkilerin doğurduğu tecrübeyle öğrenirler. Tarlalardaki köylülerden yaşamın çeşitli yönlerini, uzak bölgelerdeki çalışmayı ve o bölgeleri daha çok insanın yaşadığı taşra yöreleriyle, kentlerimizin düzeyine çıkarmak için nelerin yapılması gerektiğini anlarlar.

Genç Komünist devrim tecrübesi kazanıp, devrimci olgunluğa erişir. Yardım etmek için uzun yollar katederek gittikleri yerlerde, halkla doğrudan doğruya ilişki içinde, öğretme ve kahve toplama eylemine girişenler, yemin edebilirim ki (Guevara, kendisi sıradan bir gönüllü gibi tahıl üretiminde çalışmak için tarlalara gitmiştir - İng. çev.) verdiklerinden fazlasını alırlar ve verdikleri de yabana atılacak cinsten değildir.

Komünizme hazırlanan bir genç için bundan daha uygun bir eğitim olamaz: Bu öyle bir eğitim biçimidir ki, çalışma, kapitalist dünyada olduğu gibi kötü bir saplantı olmaktan çıkıp, zevkli bir toplumsal göreve dönüşür. Devrimci şarkılarının eşliğinde, kişiye can veren ve yücelten, yoldaşların kardeşçe iyi niyeti ve insani ilişkiler içinde neşeyle gerçekleşir.

Bunlardan da öte, Genç Komünistler Birliği örgütü içinde oldukça büyük adımlar attı. İsyan ordusuna ek olarak başlayan zayıf embriyon ile, şimdiki örgüt arasında dağlar kadar fark vardır. Her yerde, her iş merkezinde, her idari organda, hizmet edebilecekleri her yerde, Devrim için çalışan Genç Ko-

münistler var. Bu örgütsel ilerleme Genç Komünistler Birliği'nin başarılarının bir yenisi olarak nitelendirilmelidir.

Yine de arkadaşlar, bu güç yolda birçok sorun, zorluk, kötü yanlışlar olmuş ve biz zaman zaman bunların hepsinin üstesinden gelmeyi becerememişizdir. Çok açıktır ki; henüz genç bir toplumsal örgüt ve Birleşmiş Devrimci Örgütler'in küçük kardeşi olması nedeniyle Genç Komünistler Birliği tecrübenin sesine saygıyla kulak vermeli ve devrimci eylemin her alanında çok daha fazla çalışmış meslekdaşlarından öğrenmelidir.

Ama, bunun yanında, gençlik yaratıcı olmalıdır. Yaratmayan bir genç, gerçekte, alışılmışın dışındadır. Genç Komünistler Birliği yaratıcı ruhtan bir parça yoksun kalmıştır. Şimdiye dek fazlasıyla itaatkar ve saygılı olup, kendi sorunlarıyla gerektiği şekilde uğraşmayı belirleyememiştir.

Bugün bunların hepsi değişiyor. Yoldaşımız Joel bize Granjas'daki işlerin başlangıç evrelerinden söz etti. Bunlar sizin eski örgütle olan tüm - gittikçe garipleşen - bağımlılığınızdan kopup, kendi uslarınızı kullanmaya başlamanızın örnekleridir.

Fakat, gerçek odur ki, biz ve bizimle beraber gençliğimiz, ne mutlu ki, fazla sürmeyen, fakat Devrimimizin ideolojik gelişiminde geri kalmamızı büyük ölçüde etkileyen bir hastalıktan yeni yeni (ayağa) kalkıyoruz. Hepimiz sekterizm denilen hastalığın nekahat dönemindeyiz.

Sekterizm bizi nereye götürdü? Mekanik taklide, biçimsel çözümlemeye, önderler ve kitleler arasındaki kopukluğa götürdü. Bu durum Direccion Nacional'imiz için bile geçerliydi ve burada, Genç Komünistler Birliği'nde de doğrudan doğruya yansıyordu.

Eğer biz - sekterizm olgusu ile yönümüzü şaşırmış olarak - tüm seslerin en akılcı ve en yönlendirici olanını, halkın sesini yorumlamasaydık; eğer biz halktan gelen değişim titreşimlerini (dalgalarını) saptayamayıp, onları somut fikirlere, doğru ve tam talimatlara dönüştürmeseydik, Genç Komünistler Birliği'ne o talimatları uygulayamayacak kadar kötü donatılmış olurduk. Ve bağımlılık mutlak ve de baş eğme çok ileri olduğundan Genç Komünistler Birliği, esas büyük gemiden, kendileri ipini koparmış olan devrimci örgütlerimizden, kurtulmuş küçük bir kayık gibi bir o yana, bir bu yana yalpalar durumdaydı.

Genç Komünistler Birliği'nin ortaya koymayı becerebildiği şeyler, ideolojik derinlikten yoksun gösterilerde söylenen basmakalıp sloganlara dönüşen ufak atılımlardan öte değildi.

Yoldaş Fidel sloganları ve aşırılığı sert bir biçimde eleştirirdi. Fidel'in eleştirdiği herşey, ki siz bunları çok iyi biliyorsunuz, Devrimimizi baskı altında tutan hastalığın yansımasıydı.

İşte biz bu dönemden çıkıyoruz. O dönemi bütünüyle yok ettik. Yine de örgütlerimiz, bizlerden biraz daha yavaş ilerliyorlar. Bu, insanın bilincini yitirmesine neden olan bir hastalık gibidir. Hastalık geçince, beyin düşünce berraklığını yeniden kazanır, ama uzuvlar henüz hareketlerini uyumlu hale getirememiştir. Yataktan kalkılan ilk günlerde, ta ki yeni bir güven kazanıncaya dek, kişinin yürüyüşü düzgün değildir. İşte biz bu yoldayız (bu süreç içindeyiz).

Bu nedenle, sağlıklı olarak ilerleyebilmek için, tüm örgütlerimizi nesnel olarak tanımlayıp, çözümlemeliyiz. Düşmemek, yalpalamamak ve yere kapaklanmamak için, adımlarımızı hâlâ güvensiz at-

tığımızı bilmek zorundayız. Onları düzeltmek ve daha çok güç kazanmak için zayıflıklarımızı bilmeliyiz.

Kişisel insiyatif yokluğunun nedeni, kitle örgütlerini harekete geçiren diyalektiği, uzun süreden beri bilmememizden ileri geliyor. Genç Komünistler Birliği gibi örgütlerin, sadece yürütme mekanizması veya alt kademeye sürekli talimat gönderip, karşılığında ondan hiçbir şey almayan birşey olamayacağını unuttuk.

Genç Komünistler Birliği'nin ve tüm Küba örgütlerinin bir tek hat üzerinde örgütlenmeleri düşünülmüştü: Yukarıdan temele uzanıp, aşağıdan yukarıya haber iletecek hiçbir dönüş kablosu olmayan bir tek hat. Gençliğimizin çalışmasını yönlendirebilecek önemdeki tecrübe, fikir ve talimatların karşılıklı ve sürekli alışverişi gençliğimizin çalışmalarını birleştirmeleri için gerekli olandı. Aynı zamanda bu karşılıklı alış veriş çalışmanın en zayıf noktalarının saptanmasını sağlamış olacaktı.

Bugün bile gençlerimizin Devrim için nasıl, adeta romantik kahramanlar gibi canlarını nasıl yüz kere vermeye hazır oldukları ve nasıl çağrıldıkları herhangi bir somut veya ivedi göreve nasıl yekvücut olarak gittiğini görüyoruz. Yine de zaman zaman Genç Komünistlerin kendi bünyelerinde giriştikleri bir işi tartışmak için geç yattıklarından veya açıkca işe gitmediklerinden, yani gerçek bir neden olmadan işi kaçırmaktadırlar.

Gönüllü çalışma birliklerini görünce insanın aklına onların Genç Komünistlerden oluştuğu gelir; oysa çoğu kez aralarında birteki bile onlardan değildir. Ya başkanın bir toplantıya gitmesi gerekmiştir, ya bir diğeri hastadır, ya da bir başkasına haber iletilmemiştir. Sonuç işe; temel tavrın, halkın öncü tavrının, - Domuzlar Körfezi Gençliğinin yaptığı gibi - herkesi harekete geçirip, ilham veren ya-

şayan örnek tavrının, işte bu tavrın uygulamada gerçekleştirilmemesi oluyor. Yapmakla görevli olduğu büyük işleri - bunların içinde en büyüğü Sosyalist bir toplumun kurulmasıdır - yerine getirebilmesi için bugünün gençliğinin sahip olmak zorunda olduğu amacın ciddiyeti, somut işlerde yansımamaktadır.

Çok büyük zayıflıklar vardır ve onların üzerine gitmek gereklidir; Örgütlenme üzerinde çalışmak; düzeltilecek aksaklıkların olduğu acı veren noktaların isabetlice saptanması üzerinde çalışmak; Devrimi; sadece kişiyi olağanüstü yapıp, diğerlerinden üst bir düzeye çıkaran fedakârlık, mücadele veya kahramanca davranış gerektiren durumlarda hatırlayanların iyi bir komünist olamayacağının bilincine varabilmeniz için sizlerin üzerinde teker teker durmak. İşinde ilgisiz veya ondan da beter olan hiç kimse iyi bir komünist olamaz.

Biz bile, bir yolgösterici örgüt ve yolgösterici parti olup, hâlâ o ismi taşıyamaz ve siz şimdiden Genç Komünistler adını almışken nasıl oluyorda böyle birşey olabiliyor? Siz insanların en büyük saygınlığının işten geldiğini; işin, insana gerek zevki tattıran ve yaratıcılığı sağlayan maksimum hareket olduğu gibi, toplumsal bir görev de olacağı bir gelecek kuracaksınız. Herkes, toplumun ilerleme sürecinde, hem kendi, hem de başkalarının yaptığı işlerle ilgilenmek zorundadır.

Nasıl olup da, siz bu ismi taşırken, işi küçümsüyorsunuz? Burada biraz aksaklık var: örgüt, esin ve iş yoksunluğu; bu kesinlikle insana özgü bir başarısızlıktır. Hepimiz, - sanırım herkes -, yaşamın tekdüzeliğini, arada sırada, kendisinin ve toplum içindeki değerinin birdenbire farkına vardıran olayı çok sever.

Örneğin, vatanlarını Yankee uçaklarına karşı savunurken, kendi attığı merminin hedefine ulaştığı başkaları tarafından görülen yoldaşlarımızın duyduğu gururu düşünebiliyorum. Bu, bir insanın yaşantısındaki en mutlu anıdır. Bunu kendisi hiç mi hiç unutmadığı gibi, onunla aynı anı yaşayan yoldaşları da unutmaz.

Hergün daha ileriye götürdüğümüz Devrimimizi de savunmak zorundayız. Onu savunmak için, bugün gençliğin sevmediği veya en azından en son sorumluluğu olarak kabul ettiği işleri yaparak, onu inşa edip, iyice kuvvetlendirmeliyiz. Gençlik, işe karşı yine o eski anlayışı sürdürüyor; o kapitalist dünyanın iş anlayışını, yani, evet, iş bir görev ve gerekliliktir ama zevksiz bir görev ve ne yazık ki bir gereksinimdir tavrı.

Peki, bu neden oluyor? Çünkü biz işe onun gerçek anlamını henüz veremedik. İşçiyle, iş yaptığı aleti arasında bir birlik oluşturmada başarılı olamadık. Ve aynı zamanda işçiye, hergün ortaya koyduğu yaratıcı eylemin önemini kavrayacak bilinci vermedik.

İşçi ve makina hâlâ iki ayrı ve uzlaşmaz şeyler. Yeni nesil insanlarını, işlerinden son derece zevk alır ve onunla ilgilenir duruma getirmek için bu durumla yakından ilgilenmek zorundayız. Onlar işlerinden, hep yeni heyecanlar veren sonsuz ve sürekli olarak değişen bir kaynağı bulmayı ve işi yaratıcı ve yepyeni kılmayı bilecekler.

Belki de bu, Genç Komünistler Birliği'nin en zayıf yönü olduğundan bu nokta üzerinde ısrarla durdum. Bu yıldönümü kutlama tö reninin eğlencesine, duyarlı noktaya basıp gençlikte bir tepki uyandırmak için, ufak bir damla acılık sıkıştırıverdim.

Bugünü, bakanlıktaki rekabet konusunu tartıştığımız bir toplantıyla geçirdik. Birçoğunuz belkide

şimdiye dek çalışma (iş) merkezlerinizde rekabet konusunu tartışıp, elden ele dolaşan uzunca bildiriyi okumuştur. Peki, rekabet sorunu nedir yoldaşlar? Sorun şudur: Rekabet, onu düzenlemeye, ona emretmeye ve ona bir bir çerçeve kazandırmaya çalışan bildirilerle idare edilemez. Zaten rekabet eden hevesli insanların işlerini karşılaştırmak için kurallar ve bir model, bir müddet sonra gerekecektir.

Herbiri bir makinada çalışan iki yoldaş rekabete başladıktan bir süre sonra, içlerinden hangisinin daha çok ürettiğini, ürünün miktarını, kaç saatlik iş yaptığını, makinasının işten sonraki durumunu ve genel iş çıkarma durumu gibi birçok şeyi belirlemek için birtakım ölçülere gerek olduğunu hissetmeye başlarlar. Ama eğer, karşımızda, istedikleri normları vereceğimiz gerçek rekabet içinde olan iki yoldaş yerine, eve gidecekleri zamanı iple çeken iki yoldaş olsaydı kuralların ne yararı olacaktı ve onlar hangi işlevi yerine getireceklerdi?

Birçok alanda ölçülere göre çalışıyoruz ve olmayan birşeyler için yapı kuruyoruz. Bir temel çatının içeriği olmalıdır, ve bu durumlarda, birtakım kuralların amacı, önceden yaratılmış bir durumu tanımlayıp, sınırlamaktır. Kurallar, Küba'daki tüm iş merkezlerindeki sosyalist rekabetin giderek taşırdığı bir heyecanla dolmalıdır. Ama bu merkezlerdeki toplantılarda, Genç Komünistler sekreterinin neden orada olmadığını ve o ana dek kaç kez katıldığını sorduğumda, onun birkaç kez katılıp, Genç Komünistlerin hiç katılmadıklarını öğrendim.

Bu ve bunun gibi sorunları tartıştığımız üretim toplantısı boyunca, çekirdek durumundaki Genç Komünistler, Kadınlar Federasyonu ve Savunma Komiteleri ile Bakanlar Kurulu doğal olarak heveslendiler. En azından ileri tutkuyla, ilerlemenin buruk tadı ve arzusuyla, şimdiye dek yapılmamış birşeyi

yapabileceklerini gösterme -halkı harekete geçirme- arzusuyla (özlemiyle) doldular. Sonra herkes, hızla kendini tüm bakanlığın her düzeyindeki rekabete yönelik bir çalışmaya; bir kez kurulduktan sonra, rekabetin düzene sokulmasını tartışmaya ve iki hafta içinde geri dönüp rekabet içinde olan tüm bakanlıkta varılan yeri bildirmeye verdi.

Buna seferberlik denir. Herkes şimdiden, işlerinde bazı zayıflıkların olduğunu, ta içten hissetti -çünkü bu yoldaşların her biri büyük insandır-. Yaralı bir gururla sorunu yeniden çözümlemeye karar verdiler. Yapılması gereken yol budur. İşin en önemli şey olduğunu hatırlamak. Eğer dönüp dolaşıp hep bu konu üzerinde durduysam beni affedin, fakat gerçek şudur ki, çalışma olmadan hiçbirşey olmaz. Dünyanın tüm zenginlikleri ve insanlığın tüm değerleri birikmiş işten başka birşey değildir. Onsuz hiçbir şey varolamaz. Yeni fabrikalar ve yeni toplumsal hizmet kuruluşları için gerekli fazla ürünü yaratan ek çalışma olmaksızın ülke kalkınamaz. Ordularımız ne kadar güçlü olursa olsun, her zaman gelişmemiz yavaş bir tempoda olacak. Bunlardan kurtulmamız, eski yanlışlardan arınmamız ve bunları halk huzurunda sergileyip, her yerde çözümlememiz ve sonra düzeltmemiz gerekiyor.

Şimdi sizlere, yoldaşlar, kendi fikrimi, bir ORI ulusal yönetmeninin, bir Genç Komünistin ne olması gerektiği hakkındaki görüşünü sunmak istiyorum. Uyuşup uyuşamayacağımızı göreceğiz.

Bir Genç Komünisti tanımlaması gereken ilk niteliğin, bir Genç Komünist olmaktan duyduğu onur, kendisinin bir Genç Komünist olduğunu dünyaya göstermeye iten (götüren) gurur olduğuna inanıyorum. O, duyduğu onuru saklamaz veya onu formüllere indirgemez. Tam tersine onu her zaman ifade

eder; bu onun kendi içinden gelir ve gururunun simgesi olduğundan esinlenip onu gösterir.

Bunun yanında (komşularımızla ve dünyadaki tüm insanlarla beraber) kurmakta olduğumuz topluma karşı, insan olarak büyük bir görev duygumuz olmalıdır.

Bu, Genç Komünisti niteleyen birşey olmalıdır. Buna ek olarak tüm insanlara karşı büyük bir duyarlılık, adaletsizliğe karşı yoğun bir duyarlılık, doğru olmayan herhangi birşey olduğunda herkim ne derse desin, bağımsız bir ruha sahip olma, anlamadığı herşeyle ilgilenmek, açık seçik olmayanı tartışıp, açıklık isteme; biçimciliğe ve onun her çeşidine karşı savaş açma, yeni tecrübelere her zaman açık olma, uzun yıllardan beri sosyalizm yolunda ilerleyen insanlığın büyük tecrübesine uymak, ülkemizin somut koşullarından, Küba'da var olan gerçeklerden haberdar olmak ve her birimizin teker teker gerçeği nasıl değiştirip ilerletebileceğimizi düşünmek.

Genç Komünist her şeyde ilk olmaya, ilk olmak için savaşmaya ve başka bir yerde olmaya zorlanınca da hayal kırıklığı duymaya, (engellendiğini hissetmeye) daha iyi olmaya, ilk olmak için savaşmaya kararlı olmalıdır. Herkesin birinci olamaması doğaldır, ama bir insan ilkler arasında, öncüler arasında olabilir. Komünist Gençlik örgütlerine üye olmayan yoldaşlar için bir canlı örnek, ayna, daha yaşlı kadın ve erkeklere de örnek olmaya karar vermelidir. Yaşama olan inançlarını ve gençliğe özgü hevesi yitirmiş olanlar her zaman esine ve iyi örneğe cevap verirler. Bu da genç komünistlerin bir başka görevidir.

Tüm bunlarla beraber, büyük bir fedakârlık ruhu, sadece kahramanlık günleri için saklanmamış, her dakika için gerekli bir fedakârlık ruhu da olma-

lıdır. Bir kişi işini, incelemelerini bitirebilip, bir yolda ilerleyebilsin diye bir arkadaşına ufak işlerinde yardımcı olmak için özveride bulunabilmelidir. Bir insan kendini çevreleyen insan kitlesine her zaman dikkat edip, dikkatli davranmalıdır.

Genç Komünist, bir bölgenin sınırlarıyla kısıtlanamaz; proletarya enternasyonalizmini uygulamalı ve bunu kendinden bir payçaymış gibi hissetmelidir. Hepimizin -Küba'da Komünist olmayı dileyen herkesin- olduğu gibi, O da tüm Amerikamız için gerçek ve esin kaynağı bir örnek olduğunu unutmamalıdır. Hatta Amerika'ya olduğundan daha çok dünyanın diğer ülkelerinde sömürgeciliğe karşı, yeni sömürgeciliğe karşı, emperyalizme karşı, adaletsiz sistemler tarafından uygulanan her çeşit baskı yöntemlerine karşı diğer kıtalarda özgürlük için savaşanlara bir örnektir. Yanan bir meşale olduğumuzu, herbirimizin (teker teker) kişi olarak Küba halkı için nasıl bir aynaysak öyle olduğumuz her zaman hatırlanmalıdır. Özgürlükler için savaşan baskı altındaki dünya ülkelerinin halklarının, Amerikan halklarının kendilerini görebilecekleri bir aynayız. Ve her saat, her dakika bu örneği oluşturmayı hak etmek zorundayız.

Bir Genç Komünistin böyle olması gerektiğine inanıyoruz. Bize, romantik, eskimiş idealist olduğumuz, olanaksız şeyleri düşündüğümüz, halk kitlelerinin içinde hemen hemen tek biçim bir insanın bulunamayacağı söylenirse; bulabileceğimizi bin kez haykırmalıyız. Evet bulabiliriz. Küba'da Devrimin dört yılı içinde bizim yaptığımız gibi, bir halkın ilerlemeyi sürdürebileceği, insanın küçüklükten sıyrılabileceği gerçeğini biliyoruz. Her geçen gün bizim hepimizin yaptığı gibi; geride kalıp Küba Devriminin temposuna ayak uyduramayanlarla, işlerimizi ödün vermeyerek halledip, kendimizi mükemmelleş-

tirdiğimiz gibi, bir halkta kendini mükemmelleştirebilir. Bu böyle olmalıdır, böyle olmak zorundadır ve de böyle olacaktır yoldaşlar. Böyle olacaktır, çünkü sizler Genç Komünistlersiniz, mükemmel toplumun yaratıcılarısınız, eskimiş ve bozulmuş, temelleri harabolmuş bir toplumu temsil eden herşeyin ebediyen ortadan yok olmuş olacağı bir dünyada yaşama mutluluğuna sahip olan insanlarsınız.

Bunu başarabilmek için, hergün çalışmak, kendimizi aşma, bilgimizi çoğaltma ve bizi saran dünyayı anlama gücümüzü arttırma yönünde çalışmak zorundayız. Herşeyin nedenini sormak, öğrenmek ve onlara yakınlaşma gereğini duymalıyız; insanlığın büyük sorunlarını kendimize mal etmeliyiz.

Sonra, bundan yıllar sonra, herhangi bir günün belli bir anında, -birçok fedakârlıklarda bulunup ve birçok kez yokolma ile karşı karşıya bile kaldıktan sonra- belki de fabrikalarımızın tahrip edildiğini görüp, onları yeni baştan kurduktan; birçoğumuzun katledildiğine ve suikaste kurban gittiğine tanık olduktan, yıkılmış ne varsa onları yeniden yaptıktan, tüm bunlardan sonra, güzel bir günde hiç farketmeden dünyadaki diğer halklarla birlikte, idealimiz olan Komünist toplumu yaratmış olacağız.

Yoldaşlar, gençliğe seslenmek gerçekten önemli bir iş. İnsan, gençliği zaten anladığı birçok şeyi onlara iletme arzusunu duyuyor. Çoğunun günlük gerçeklerle karşı karşıya geldiğinde, büyük bir şanssızlıkla darmadağın olan ve hepsini yeni baştan ele almamız gereken tüm çabalarımız ve arzularımız hakkında; zayıf anlarımız ve halkla -halkın idealleri ve saflığı ile- olan ilişkilerin bizde yarattığı yeni devrimci ateş hakkında söylemek istediğim pekçok şey var.

Konuşabileceğimiz çok şeyler var. Fakat görevlerimizi de yerine getirmemiz gerekiyor. Bende bu

fırsatı, isterseniz kötü bir diyet diye nitelendirin, sizlerden neden ayrılmak zorunda olduğumu açıklayarak değerlendireceğim. Sizlerden ayrılıyorum, çünkü bir tekstil fabrikasında gönüllü işçi olarak çalışıp, görevimi yerine getirmeye gidiyorum. Diğer iki tekstil fabrikasındaki gruplarla rekabet halindeyiz.

Size, dürüst olarak, Endüstri Bakanlığının rekabette en arkada olduğunu, aşama yapabilmek ve en iyi olmak için kendimize verdiğimiz sözü tutabilmek için daha büyük gayret göstermemiz gerektiğini söylemek isterim. Birinci olmayı arzuluyoruz, çünkü sosyalist rekabette sonuncu olmak çok acıdır.

Durum basit olarak şu: Birçoğunuzun başına gelen, burada da oldu. Rekabet soğuk ve birazcık yapaydı ve biz de endüstri işçileri kitlesiyle nasıl doğrudan doğruya bir ilişkiye gireceğimizi bilemedik. Yarın bu meseleleri tartışacağımız bir toplantı yapıp, onları çözümlemeye, birlik aramaya, endüstri işçileriyle bizim, bakanlık işçileri, aramızdaki mutlak özdeşliğin ortak dilini kurmaya çalışacağız. Teklifimiz gerçekleştikten sonra, üretimi büyük ölçüde arttıracağımıza ve en azından en üst yerler için onurluca mücadele edeceğimize eminim.

Herhalde, (ne olursa olsun) soruları size gelecek yılki toplantıda söyleyeceğim. O zamana dek hoşça kalın.

E. Che Guevara

Angola : Portekiz Değil, Fakat Nato

Portekizli yolcular taşıyan bir uçak, Angola'nın başkenti Luanda'dan Kongo Halk Cumhuriyetindeki Brazaville'e gönderildi. Luanda çevresindeki petrol kuyuları bombalandı. Angola Halk Kurtuluş Ordusu (MPLA) kuvvetleri Lupire, Caiunido ve Muje mevzilerine bir seri saldırı düzenlediler. Portekizliler gerilla baskısı altında Monterio kışlasını terk etmek zorunda kaldılar.

MPLA şimdiden, Portekizlilerin «denizaşırı saha» diye isimlendirdikleri Afrika sömürgesi Angola'nın üçte birini kurtardı. Bir zamanlar Cabinda mücadelenin beşiğiydi, ama şimdi oraya MPLA kodunda İkinci Askeri Bölge deniliyor. Burada beş bölge var, bunların en sonuncusu ülkenin merkezinde Bié bölgesinde kısa bir süre önce kuruldu.

Portekizlilerin, MPLA kuvvetlerinin geçişini engellemek için bir savunma hattı oluşturdukları açıktır, fakat gerillalar bu hattın gerisinde çalışıyorlar. Onların önü hareketlidir. Öneri: mücadeleyi yaymak. Amaç: Portekiz sömürü boyunduruğundan kurtulmak.

Bu Afrika ülkesini fethetmek için, Portekiz, en yeni silahlarla donanmış olan 80.000 kişilik bir ordu kuruyor. Demokratik Gençlik Dünya Federasyonu kongresinde Humberto Trasa ve Alfonso Van Dumen kendileriyle yapılan görüşmede, Portekiz'in Birleşik Devletler, Federal Almanya Cumhuriyeti, İngiltere, Fransa ve Hollanda'dan aldığı yardımları ayrıntılarıyla anlattılar.

Onlara göre, Portekiz'e, Fransız Sud-Aviation şirketi vatanseverlere karşı kullanılan helikopterleri, Federal Almanya Cumhuriyeti ise askerler için çok sayıda hafif silah ve İtalyan lisansı ile çıkardığı Fiat G91 uçakları veriyor. Belçikalılar, sömürgecileri ünlü hafif otomatik tüfeklerle, İngilizler hafif silahla, Kuzey Amerikalılar ise uçak ve napalmı da kapsamak üzere her tür savaş malzemesiyle donatıyor. Portekiz'in en büyük savaş yardımcıları Birleşik Devletler ve Batı Almanya'dır.

Angola'lı vatanseverler, bu ülkelerin Portekiz'i, Portekiz'in yararlanmadığı Angola'nın önemli doğal zenginliklerini işleyebilmek için silahlandırdığını belirttiler. Burada Portekiz'in rolü sömürgeci kaba kuvvetini uygulamak ve diğerlerine bunu ödetmektir. Sömürgecilerin Angola'da işlettikleri tek zenginlik kahvedir.

Bu arada, petrol Fransız ve Kuzey Amerika şirketleri tarafından idare ediliyor. Güney Afrika - Kuzey Amerika - Belçika konsorsiyumu elması işletiyor, demir Batı Alman Krupp grubunun, pamuk Belçika'nın kontrolü altındadır. Güney Afrikalılar ise kendilerini, işlenmediği halde, Batı Alman tekellerinin elkoyacağı açık olan balık ve uranyuma adamışlar.

Bu, Nato üyesi ülkelerin Portekiz sömürgeciliğini korumak heveslerini açıklar. Angola'yı ve halkını gerçekte kullanan onlardır.

Sömürgeciliğe ve Emperyalizme karşı savaş sürüyor. Bunun için MPLA - Trasa ve Van Dumen açıklıyor - Kongo, Tanzania ve Zambia Halk Cumhuriyetlerinin yardımına güveniyor. Yine de büyük tehlikeler ve hatta büyük düşmanlar ortaya çıkıyor.

Kongo (Kinshasa), Angola gerçeğini anlamayı inatla reddeden ve MPLA vatanseverlerini, asker gereksinimini karşılamak için binlerce kilometre katetmek zorunda bırakan Afrika'daki ülkelerden biridir. Mobutu hükümeti MPLA'yı tanımayıp, Portekiz'e karşı savaşmayan, ama Kinshasa'da sürekli etkin olan Roberto Holden örgütünü - Angola Halk Birliği (UPA) - desteklemektedir.

Afrika Birliği Örgütü'nün, Angola'nın kurtarılmış bölgelerini gezen bir delegasyonu UPA'nın ülkedeki yokluğunu kesinlikle saptayabilmişti. Bu sonuç olarak, Afrika Örgütünün Roberto Holden'den desteğini çekmesine yol açtı.

MPLA üyelerine göre, belirli bir süre UPA biraz kuvvete sahipti, fakat sonra üç gruba ayrıldı. Bunlardan biri Roberto Holden'in çevresinde toplandı, diğeri direkt olarak Portekizlilerin yanına gitti ve gerçek vatanseverler Angola'da savaşa devam ettiler, bugün ise bunlar MPLA'nın bir kısmını oluşturuyorlar.

Yine de - Trasa ve Van Dumen ekliyor - bugün emperyalizmin aracı olmaktan başka birşey olmayan Mobutu, savaşın gelişmesini engelleyebilmek için Holden'i desteklemeye devam etmektedir. Adamları, Kongo (Kinshasa) ile Angola arasındaki sınırda, MPLA savaşçılarının girişlerini yada ülkeyi terkedişlerini önlemek için özel olarak görevlendirilmişlerdir.

Haber kaynakları Roberto Holden'in doğrudan doğruya Birleşik Devletler tarafından finanse ediliyor olabileceğini tahmin ettiler. Dahası var: Bir za-

manlar, Portekiz'in kuvvet göndereceği, bir hükümet kurabileceği üzerinde tartışılmış. Bir söylentiye göre de Portekiz bunu reddetmiş. Bu, pek kesin değilse de büyük bir olasılıkla doğru olabilir.

Savaş sürüyor. Son aylarda MPLA, kurtarılmış bölgelerde, Portekizlilerin kurdukları ve kara yolu kapalı olduğu için gereksinimlerini hava yoluyla alan kalelere saldırı yapmaya önem veriyorlar.

Bu arada Nato üyesi ülkeler, Birleşmiş Milletler sömürgeciliği reddeden tüm çağrı ve deklerasyonlara gülmektedirler.

TRICONTINENTAL
MART, 1971
Sayfa: 60

KURTULUŞ

sosyalist dergi

2. CİLT

İÇİNDEKİLER

SAYI : 7 (Aralık, 1976)

SAYI : 8 (Ocak, 1977)